

ISBN 978-80-903620-3-1

Růžena Nováková

Dívej se opatrně

Neobyčejně obyčejná

Těch zbytečností, které musím každý den shlédnout a vyslechnout. Jsou jak nechtěné návštěvy. Co věta, to host, a nelze se před nimi zavírat; Pojd'te dál, nezouvejte se a chovejte se jako doma! Jsou všechny z jedné rodiny. Mají jedno jméno. Informace.

Nesnažím se posbírat jich co nejvíc, abych mohla ohromovat. Nepotřebuji je. Nemám je ráda. Možná se i bojím, že při jejich náporu těžko porodím vlastní myšlenku, o kterou bych se pak mohla s někým podělit. K čemu vlastní myšlenky, vždyť cokoli mě napadne, už tu určitě kdysi bylo, někdo to promyslel, řekl a napsal místo mne a lépe než já. I kdyby mě pustili ke slovu, lezlo by to ze mne jak z chlupeť deky.

Jen za vzácných tichých nocí, které se ubránily všemu tomu vysílání, překřikování a ostatnímu hluku, mohu být sama sebou a myslet nejen na to, co je, ale i na to, co bylo a bude. To mi dovolí na chvíli zapomenout, že jsem jen součást velikého stroje, jen věc. Mohu dokonce doufat, že budu někoho zajímat.

Jenže každý se zajímá jen sám o sebe. Mně se pak svěřuje se svými starostmi, stěžuje si na své přátele a nepřátele, pochlubí se kouskem svého krásného snu nebo křičí ze sna hrůzou. O můj sen se nestará nikdo. Každý má dost svého. Skoro každý.

Tenhle se mi líbil od prvního pohledu – vlastně spíš od prvního doteku, protože když přišel, nerozsvítil a venku už byla skoro tma. Nejdřív si zul boty, ale ne tak, jako to dělají opilci, kteří je nejprve zkouší sundat patou o špičku, a když se to nepodaří, musí si sednout a někdy dokonce lehnout, aby mohli rozvázat tkaničky. Stojí za dveřmi se hbitě sehnul a oběma rukama zároveň rozvázal šněrovadla. Takovým prstům bych se ráda poddala.

Snad to na mně poznal, protože ke mně došel a zlehka mě pohládlil. Láska na první dotek.

Pak se jal svlékat, jako bych tu ani nebyla. Jako by mnou pohrdal. Jako bych mu vůbec nestála za pozornost. Taky bych chtěla umět chodit před někým jiným nahá takhle sebejistě, ale nedokážu to.

Začal ponožkami, hned pak rozepnul kalhoty a jediným pohybem se ocitl od pasu dolů nahý. Že by se ke mně tolik těšil? Přetáhl košili přes hlavu a přistoupil k oknu. Ležela jsem připravená na svojí půlce postele,

a když mě ovanul čerstvý vzduch zvenčí, zaplanula jsem ještě silněji po jeho teplém těle. Budu mu umět nabídnout to, po čem toužím?

Chvilí se díval ven, jako by hledal nějakou útěchu za okny, svítíciemi v protějších domech. Jak stál proti obloze, mohla jsem se těšit z jeho postavy. To, co hledáš, je tady, u mne, chtělo se mi zašeptat. Přála jsem si, aby se otočil, jenže když to udělal, nebyl už v pokoji dostatek světla, abych mohla rozpoznat víc, než siluetu předtím. Muž bez tváře.

Došel k posteli a znovu mě pohladil. Měl měkčí dlaň než většina těch před ním. Tahle ruka asi nedrží tak často krumpáč a lopatu. Třeba ani nebude mít sílu mě pořádně stisknout, zapochybovala jsem o něm. Stejně se mi ale líbil víc než všichni ostatní. Taky jsem tu zatím jen pár dní.

Lehl si vedle mne a ještě dlouho se díval do stropu. Pak se otočil tváří na mou stranu a přitáhl mě k sobě blíž. Nemohla jsem se pohnout, cítila jsem se malátně šťastím. Nejšťastnější noc v životě. Obvyklý smutek ji naplnil, až když jsem zaslechla pravidelný dech, nasvědčující tomu, že se můj sen o krásném princovi zase naplní.

Tak tohle je tedy všechno? Konečně chlap, který stojí za obejmutí, a on mi tu usne, jako bych byla jen nějaký kus hadru?! Tentokrát to tak nenechám. Musím ale zlehka, abych ho neprobudila a nerozhněvala. O rozhněvaných mužích už jsem toho hodně slyšela.

Snažila jsem se nedotknout jeho obličej. Mohlo by ho to zašimrat a v lepším případě by se ke mně jen otočil zády. Využila jsem chvilky, kdy pohnul nohou, abych vyplnila prostor mezi jeho stehny. Zavrněl jak nemluvně a já začala tušit, že cesta k němu povede právě tudy. Ani jsem nemusela moc přemýšlet o dalším kroku. Náhle totiž vzal – i když v polospánku – otěže do svých rukou. Přitáhl si mě blíž k levému rameni a krku, snad aby se potěšil teplem, které si ode mne sliboval. Nesmím ho zklamat. Za chvíli už jsem cítila žár a mírné zavlhnutí jeho šije. Kdybych tak našla sílu mu po ní mírným tlakem přejíždět a potom pokračovat lechtáním kolem páteře... Jistě by neuhýbal.

Ale bylo třeba pokračovat v plíživém útoku. Ovinula jsem se kolem jeho boků a jemně ho zašimrala vzadu, tam, kde začínají nohy. Když ho ani to nepodráždilo, začala jsem se polehoučku pokoušet o setkání s břichem. Obsadit do posledního čtverečního centimetru. Jestli teď neudělám chybu, bude už dál řada na něm. Vyšlo to. Vydal se mi naproti. Zprvu pomalu, ale za chvíli jsem cítila, jak zadrhává o mé oblečení.

Mé oblečení! Na to jsem úplně zapoměla. Kdybych se vůbec dokázala sama svléknout, v téhle těsné blízkosti by ho to jistě probudilo. Nevylekal by se mi? Neodehnalo by mu to krásný sen?

Jeho ruka se náhle pohnula. Cítila jsem, jak rozespale, nemotorně, ale trpělivě rozepíná mé knoflíčky. Pomalým pohybem mě pak obnažil skoro do půli těla a já jsem určitě celá zrůžověla vzrušením a studem. Ještě že už je taková tma. Zasunul dlaně pod mé oblečení a jeho prsty začaly zlehka muchlovat moje faldíky. Šaty mě opouštěly a já se pomalu dostávala pod něj. Takhle jemné prsty by možná uměly hrát na piano...

Zašeptal něco v cizí řeči. Porozuměla jsem jen, že mluví o hvězdách a pak taky o náрку poraněného zvířete. Všichni muži jsou přece lovci. Dokonce nějaké jméno vyslovil. Takže mu nejsem lhostejná? Dal mi jméno!, zjihla jsem. Několikrát se pokusil zesláble pohnout střídavě pravou a levou nohou, jako by chtěl stíhat tu unikající kořist, ale celý pokus o běh se nakonec ustálil na rytmických pohybech pánví.

Jen poběž lovče! Nebudu na tebe čekat.

Poslední krok. Dostižená, polapená, ulovená. Zakousl se do mě a já se málem rozspala. Život bych za to dala a všechny knoflíčky k tomu. Ať mě třeba rozpáře na záplaty. Ať se nebojí, nebudu fňukat.

Obstoupila jsem ho co nejtěsněji, jako bych se ho snažila v obraně spolknout. Mamý boj, jenž má dva vítěze.

Znovu něco říkal. Slova, která nepřinášejí informace. Neunavovala mě, ale rozuměla jsem jen 'Moje'. Asi mi něco slibuje. Jeho sevření pomalu povolovalo, až se převálil na záda. Ležela jsem částečně přes něj i pod ním a zase už se bála pohnout, abych nevzbudila svého uchvatitele. Byla jsem tak šťastná, že zas někomu patřím. Moje duše v peří tajně doufala, že si mě nechá. Budu mu sloužit do roztrhání těla.

Rozednění mě uvítalo osamělou. Musel odejít tak tiše. Nezapomene, co sliboval? Vráti se pro mě? Snad jednou, až budu velká a on bude zas malým chlapcem... Budu pak o něho po celý den pečovat jako o bezmocné dítě a on mi za to do večera vyroste v silného muže. V noci mě pak rozškube na cucky.

Jenže se bojím, že nepřijde. Už nikdy. Na stole nechal nějaké peníze. Nestojím o ně. Nechci žádné peníze. Nepotřebuji je. Je mi z toho všeho nanic a taky smutno, jen nedokážu plakat.

Dopoledne mi převléknou oblečení a večer přijde zas někdo jiný.

Ta ženská v šátku shrábla peníze se stolu a strčila si je do kapsy. Hrubě ze mě stáhla včerejší šaty a chvíli si mě z obou stran prohlížela. Pak mnou smýkla, jak kdyby se na mě kvůli něčemu zlobila, a přehnula mě přes čelo

postele. Sáhla za dveře a v její ruce zahrozila plácačka na matrace. To snad musí být nějaká mýlka, nic jsem přece ne...

Ostré švihnutí mě málem narovnal. Za co, strnula jsem oněmělá hanbou a bolestí. To už se dnes, ach, nesmí ani, ach... Už dost, prosím! Jenže znovu a znovu a znovu. Počítat neumím, ale nevynechala snad jediné místečko. Jsem tu teprve pár dní, nikomu jsem doteď nevadila a najednou bez varování tohle?!

Odhodila mě zpátky na postel a vedle přistálo nové povlečení. Copak nezasloužím užít ani trochu krásy, lásky a štěstí, že za ně musím hned tolik trpět? Jsem ještě mladá...

Stěžovala bych si, ale není komu. Mé nářky a pocity jsou pro každého jen dalšími zbytečnými informacemi. Kdo by taky věřil čistotě mých neobyčejných citů, když jsem jen obyčejná, nečistá hotelová příkrývka.

Nech Berušku spát

Zřejmě jsem ani nepřemýšlel, co dělám. Nejspíš jsem ten notes otevřel jen z rozržitosti. Podle toho, co bylo na deskách, vypadal jako takový ten památníček, co si do něj holky navzájem kreslí obrázky. Že už je na to velká, mi došlo pozdě. Zavřel jsem ho hned jak jsem pochopil, co obsahuje. Je-li holka velká nebo malá, je občas docela těžké odhadnout. A do dívčích deníčků by se rodiče dívat nejspíš neměli. Jenže něco z toho, co jsem na té jediné stránce zahlédl, už mi utkvělo na sítnici. Takové to mrknutí víček, které uchová kousek z naposledy viděného obrazu, jak závěrka fotoaparátu. Zahlédl jsem tam své křestní jméno a pak ještě jedno slovo, které ve mně vyvolalo úsměv. Když holky píšou o svém tátovi, obvykle ho neoznačují křestním jménem. A o tom druhém slově, které mě zatahalo za oči, jsem si myslel, že mu ani nemůže rozumět. Ale snad bych měl teď celé vyprávění začít událostí, která nastala již před nějakým časem, a která se zdála zcela bezvýznamná až do té chvíle, než jsem otevřel zmíněný deníček.

Stalo se to asi dva měsíce předtím. Vlastně bych to mohl určit i přesněji. Bylo to ještě před prázdninami. V době, kdy se ve škole rozhoduje o známkách. Byli jsme už od pondělka doma jen sami dva a já přišel pozdě, protože jsem zapomněl, že bych jí měl dát něco k večeři. Už byla v posteli a možná měla hlad, takže jí nepřišlo nijak originální, když jsem, místo abych jí podbízel něco dobrého k jídlu, zahájil rozhovor o přibližně následujícím obsahu:

„Tak co bylo dnes ve škole?“

Ptát se dětí na školu je největší zločin, jakého se můžete při konverzaci dopustit. Polehčující okolnost může nastat, je-li tahle otázka položena třeba po tom, co třída vyhraje okresní přebor ve vybíjené; ale to tenhle moment zřejmě nebyl.

„Dostala jsem čtyřku z matiky.“

Rekla to tak, aby bylo zřejmé, že má větší zlost na mě než na sebe samotnou. Jakkap by taky ne. Nejchytřejší stvoření na světě je přece čtrnáctiletá dívka, a tu se dnes někdo již podruhé snaží přesvědčit o opaku.

„Můžu ti s něčím poradit?“

„Nemůžeš!“

Taková odpověď mě trochu zamrzela. Ani ne tak kvůli tomu, jak odsekla, ale spíš vzhledem k mému povolání. „Máš někde ty příklady, kterým nerozumíš?“

„Jé, to zas bude doba,“ neskryvala znechucení. „Stejně mi to k ničemu nebude, známky už jsou napsané.“

Udržujeme takový moderní verbální protokol, takže tón ani forma její odpovědi mě z míry příliš nevyváděly. Mrzel mě jen důvod jejího neúspěchu. Na ni jsem se nezlobil a ona to věděla.

„Nevadí, prut máme,“ prohodil jsem tedy spíš jen žertem větu, kterou taky nezaslechla poprvé. V té větě bylo jako obvykle dost nadsázky nebo symboliky, protože ve skutečnosti jsme žádný prut neměli. Nikdy jsme žádný neměli a ani mě nikdy nenapadlo, že bych jí chtěl doopravdy něčím takovým hrozit. A to taky věděla. Odkráčela kolem mě s nosem nahoru, až už jsem opravdu věřil, že je uražená. To ostatně bývala několikrát denně, takže myslím, že si ještě v tu chvíli nebyla sama jistá, jestli uražená je, nebo není. Asi se to zvrátilo k lepšímu, protože za okamžik přitanečila zpět a s úsměvem pokračovala:

„Co povídáš, prut teda nemáme, ale vařečku jsem našla.“ Podávajíc mi ji, dodala: „Tak už se na mě nezlob, já to napravím,“ a nastavila zadek.

Vzhledem k tomu, že už předtím ležela v posteli, není přehnané, když upřesním, že nastavila v podstatě nahý zadek. Ta zas vyrostla, napadlo mě. Asi bude potřebovat novou noční košili. Ji to možná ani nepřišlo. V tomto ohledu jsme byli blíže takové té sportovní výchově, při níž je nahota spíš přirozená než nemravná. Přesto jsem se na chvíli dostal do mírného vnitřního rozporu. Z jedné strany mi připadlo takové divné naplácat, i když jen v legraci, čtrnáctileté slečně. Z druhé strany jsem měl velkou chuť tu nabízenou příležitost využít, zkusit jaké to je. Druhá možnost zvítězila. Asi nemusím podotýkat, že vzhledem k lehkému konverzačnímu tónu celé té situace nešlo o opravdický výprask, ale spíš jen o takovou hru. Asi třikrát jsem ji lehce plesknul, chvíli jsem počkal, a abych se ujistil, že ji ta hra ještě baví, jsem se zeptal:

„A kterou stranou ti vlastně mám naplácat?“

„Přece tou placatou, ne?“

„To je mi jasné, ale mám použít tu konvexní, nebo tu konkávní plochu?“ uchýlil jsem se k terminologii, související s původním tématem.

„Co je konvexní a konkávní?“ ohlédla se zvědavě, či spíš udiveně.

„Jo ty nevíš?! Tak to mám teď nejlepší příležitost ti to vysvětlit. Tohle je Kon-Vex-Ní a tohle je Kon-Káv-Ní,“ vysázel jsem jí po třech každou stranou vařečky.

„Au, au, au,“ poznamenala nezúčastněným hlasem. „Ale ta konvexní byla teda lepší, ta víc štípala,“ dodala hned a radostně se zavrtěla.

„Tak už běž spát, ty poštípaná, nebo chceš ještě něco k jídlu?“

„Dík, ani ne. A nebo to může být součást trestu. Poslat mě spát zbitou a hladovou,“ zašklebila se. „Já to mámě neřeknu.“ Naklonila se ke mně, dala mi pusou a skočila do postele.

S tou pusou mě překvapila. Dávno už to není součást večerního rituálu. Obvykle jen vyjádření radosti. Většinou když jí něco hezkého přinesu. Už jsem ji dlouho neviděl takhle miloučkou. Napadlo mě, že k sobě najednou máme zase blíž. Bylo to, jako by se mi s něčím důležitým svěřila. Připadalo mi, jako by celá ta scénka měla téměř symbolický význam; vyjádření hluboké důvěry, kterou ke mně chová. Důvěra, sympatie a přátelství. Rodiče a děti k sobě mají mít blízko. Měl jsem z toho takový hřejivý pocit. Nalil jsem si panáka a šel si za chvíli taky lehnout. Bez večere.

Tak nevím, kam ta moderní výchova povede, napadlo mě, než jsem usnul. Děti společně s rodiči berou školu na lehkou váhu a z kdysi obávaného výchovného prostředku se stává žertovný rituál, připomínající cokoli jiného, jen ne trest. Nerozuměl jsem tomu.

* * *

Ráno jsem z bytu odcházel většinou poslední. Asi za týden, když už jsme zůstali doma zase jen sami, přišla rovnou z postele a podstrčila mi žakovskou knížku.

„Takys někdy dostal takhle praštěnou poznámku?“

„Počkej, nemám brýle,“ prořekl jsem hned svou zvědavost, ale úloha otce mi velela dodat:

„No, rozhodně jsem teda nedostal poznámku tři dny před koncem školního roku. Co jsi zase vyváděla? Máš štěstí, že je pár dní před vysvědčením, takže už opravdu nemáš co zkazit. I tak by ale bylo hezčí, kdyby na tebe učitelé o prázdninách nemuseli vzpomínat, jako na nejzlobivější holku.“

„Slibuju, že už budu hodná,“ odpověděla skoro kajícně, a najednou vidím, že mi zase podává vařečku, kterou měla předtím schovanou za zády.

Chce divadlo, má ho mít. „Končí všechna legrace,“ pronesl jsem přísným tónem. „Tu židli stranou! Opři se rukama o stůl, dlaně dál, ještě dál, a teď mi čti pěkně pomalu, nahlas, slovo po slovu tu tvou poznámku.“ Otevřenou žakovskou jsem přisunul před ni. Předklonila se schválně tak, abych i bez brýlí musel poznat, že je dole pod košilí ještě nahá.

„Vaše“

„dcera“

„při“

„hodině“

Každé jednotlivé slovo jsem odměňoval jedním plácnutím.

„Hraje“

„Mariáš“

Ne silným, jen aby to plesklo. Konvexní plochou. Pokaždé na jiné místo.

„Hlásí“

„dvacet“

Začalo mi cukat v koutcích.

„Nemá“

„krále“

Při slově „krále“ už jsem se nemohl udržet smíchy, takže zbytek věty dočetla bez mého přiklepávání.

„A ještě se pak hádá.“

Přes veškerou mou něžnost jí na zadku zůstalo několik viditelných kulatých otisků. „Vypadáš jak červená sedma,“ ohodnotil jsem výsledek. „Běž se na sebe podívat do zrcadla.“

Vesele odhopkala do koupelny a za chvíli jsem slyšel její radostný hlásek: „Jé, to mám pěkný tečky, vypadám jak beruška. Nechceš si dojít pro brejle?“

„Jestli přijdu s brýlemi, přijdu i s vařečkou, vopice jedna.“ Vlastně Beruško, opravil jsem se v duchu.

„Tak ahoj a děkuju,“ rozloučila se kvapně a mezi dveřmi mi k tomu stihla dát pusu.

„Zase šla bez snídaně, Beruška,“ utrousil jsem pro sebe.

Tenkrát jsem si při slově Beruška prvně uvědomil ještě jeden, pro mě v této situaci nový pocit. Pocit, který lze vyjádřit jedním slovem. Slovem, které mě před chvílí překvapilo v jejím deníčku. Je to slovo *vzrušení*.

Středa 13. června

Mirek je teď na pár dní jen můj. Jenže dnes dlouho netáhnul domů. Tolik jsem se o něj bála. Pak jsem slyšela, jak přichází, tak jsem honem skočila do postele a dělala, že spím. Těšila jsem se, jak potichu přijde k mé posteli a pohladí mě po vlasech. Dříve mi dával pusu, ale to teď dlouho neudělal. Bojím se, že už mě nemá tolik rád. Asi má raději Žirafu. Je tak chytrá.

Jenže mě ani nepohladil. Vtrhnul do pokoje a řval na mě: „Co bylo ve škole?“ Co je mu do toho! Přišlo mi to hrozně líto. Nejraději bych hned umřela a tak jsem mu řekla, ať mi teda nařeže, když mě tolik nenávidí. Chtěla jsem se na něj naštvat a už s ním nikdy nepromluvit. Tak mi nařezal, ale já jsem mu to hned odpustila. Bylo to tak krásné. Chtěl mi dát pusu, ale nedovolila jsem mu to.

Ted' jsem si jistá, že mě miluje. A taky jsem měla hrozný hlad, ale bála jsem se najíst, protože to pak vždycky tvrdě usnu a nebude se mi o něm zdát. Trochu se stydím a taky se tohle nikdo nesmí dozvědět. Myslím, že tomu, co ted' cítím, se říká vzrušení.

Úterý 26. června

Mirek skočil na ten můj trik s poznámkou. Pak mě seřezal jako koně, ale můžu si za to sama. Tolik ho miluju a on mě jen bije a ještě se pak smál tomu, jak vypadám. Asi brzy umřu a on se teprve pak dozví, jak jsem ho milovala. Ale už bude pozdě. Ani jsem ráno nesnídala. Držím ted' dietu, abych byla jako Žirafa. Snad se mu pak budu víc líbit. Chtěl mi dát pusu, ale nedovolila jsem mu to.

* * *

Koncem srpna udeřila strašná vedra. Žena s dcerou byly celý týden pryč. Musel jsem občas zajít do hospody, z toho horka. Taky si pokecat. S kýmkoli a o čemkoli. Abych nebyl tak sám. Pátek. Traktorista, dva lesáci. Pivo, rum, pivo, rum, pivo... U vedlejšího stolu veselá parta stavbařů kdoví odkud. Pivo, rum, tahací harmonika, syrový sbor. Vždycky si tam krásně odpočinu.

Před desátou jsem se zvedl k odchodu. Už bylo na čase. Venku stále ještě to vedro. To je pecka! Musím se na schodech trochu zkonsolidovat.

„*V Seređi vo Váhu plavali...*“, slyším ještě harmoniku a zpěv zevnitř.

Už jsem se v té tmě rozkoukal a sešel po schodech dolů pod okno.

*„Maryša, Maryša,
seděm bohov v těbe!
Ja som ťa vychoval
a druhý ťa jebe.“*

Nechápu, o čem zpívají. Nechápu skoro nic. Asi se trochu potácím. Už abych byl doma. Bude ráno moudřejší?

* * *

„Žirafa tenhle týden nepřijede?“ zeptala se mě Beruška v sobotu ráno.

„Ne, až příští.“

„To je dobře, aspoň budu mít pokoj jen pro sebe.“

„Jo, to budeš,“ řekl jsem poněkud popuzeně, „ale předtím musíme umýt okno a vyklepat koberce.“

„Jé, to je zase celý den v háji.“

Srolovali jsme první a vynesli ho za dům na klepadlo. Práce se účastnila spíš jen jako pozorovatel. Zatímco jsem se snažil koberec rozbalit a moc ho přitom nevyválet po zemi, chytila se rukama nižší části konstrukce a zkoušela udělat výmyk. Bez úspěchu.

„Dělali jsme to včera ve škole a vůbec mi to nešlo, tak musím trénovat,“ začala vysvětlovat. „Učitelka říkala, že mám malou sílu v rukách, ale holky se mi smály, že mám velkou... zadek. Připadám ti tlustá?“

„Ani ne,“ povedlo se mi konečně přehodit koberec přes klepadlo, takže jsem měl volné ruce. „To musíš takhle,“ postavil jsem se vedle ní a předvedl výmyk.

„Jaks to udělal? Zkusím to znova.“

„Přitáhni se rukama blíž k té tyči, tak, a teď zvedni zadek!“ Trošku jsem jí postrčil a nahore se už sama přetočila do vzporu. Rudá, udýchaná, triko se jí vyhrnulo, takže se objevilo holé břicho.

„Máš roztomilé špičky,“ prohodil jsem a laškovně ji štípl do boku. Nemohla se bránit.

„Takže teda *jsem!* tlustá,“ odsekla naštvaně. Seskočila dolů a rychle si stáhla triko přes kalhoty.

Už jsem si jí dál nevšimal. Začal jsem pravidelnými, rovnoměrně rozmístřovanými údery vyklepávat prach z koberce.

„Mohla bych chodit na nějaké cvičení,“ pokračovala. „Nebo se prý dá tloušťka vytřást na nějakém stroji.“

„A nechtěla bys ji raději vytřást plácačkou?“ Myslel jsem, že bych jí na chvíli předal žezlo a došel domů pro další kus.

Asi to špatně to pochopila, protože se přehnula přes takovou tu polici, která je dole na klepadle snad kvůli matracím, a povídá mi: „Tak to zkus, třeba mi to pomůže.“

Párkrát jsem ji lehce třepnul. Pak jsem jí se slovy: „teď ty, já jdu pro další,“ podal plácačku. Ve tváři byla ještě stále celá rudá. Co udělá jeden výmyk... Ty mladé holky nic nevydrží. Že by pokračovala v klepání, jsem ani nepředpokládal. Pravidelně se ozývající rány mě tedy spíš překvapily.

„Kdybych šla odpoledne do kina, dal bys mi na to peníze?“ zeptala se, když jsem se vrátil. V takové situaci se těžko říká Ne.

Sobota 29. září

Mirek mě dnes ráno strašně naštvál. Posmíval se mi, že jsem tlustá. A pak řekl něco tak ošklivého, že to ani nemohu napsat. Mluvil o mně, jako kdybych byla nějaké prase, nebo co. Ještě teď, když si na to vzpomenu, je mi do breku. Jsem tak nešťastná. Taky řekl, že ze mě vyklepe to sádlo jako smetí z koberce a hned se do toho pustil. Bylo by tak krásné, kdyby to pomohlo. Ale nepomohlo. Byla jsem se pak hned podívat do zrcadla, ale je to pořád stejné. Nenávidím se. K obědu jsme měli buchtičky se šódem. Miluji je.

* * *

„Mohl bys mi dát nějaký diktát?“

„A to mám začít jen tak diktovat nebo máš něco v knize?“

„Ten, co je v knize, už jsme psali, tak si něco vymysli. Nebo mi nadiktuj pár vět z nějaké jiné knížky.“

Vytáhl jsem jednu z knihovny a náhodně ji otevřel.

„Můj život je jednotvárný,“ začal jsem diktovat.

„Honím slepice a lidé honí mne.“

„Všechny slepice jsou si navzájem podobné a také lidé jsou si podobní.“

„Počkej, ne tak rychle,“ zadržela mě.

„Trochu se proto nudím.“ Pokračoval jsem po chvíli.

„Ale když si mne ochočíš, bude můj život jakoby prozářen sluncem.“

„Co je to za divné věty?“ zeptala se zvědavě.

Kousek jsem přeskočil. „Bude to opravdu nádherné, až si mne ochočíš.“

„A kdo koho si ochočí?“ znejistěla náhle. „Ale vlastně je to jedno, stejně tam není žádné měkké nebo tvrdé Y, na konci. Ty věty jsou pro mě moc lehké, nejsou v nich takové ty chytáky. Víš co myslím? Zkus ještě něco jen tak z paměti, ne z knihy.“

„Na nevysoké vížce v nedaleké výšce odbilo poledne,“ vzpomněl jsem si na školní léta.

„Počkej, to je zas moc těžké.“

„Nebylo by líbo, aby byla bita jako obvykle?“ odpověděl jsem jí dalším příspěvkem do diktátu.

„To už asi stačí. A teď mi to můžeš ještě opravit,“ podala mi zpola popsaný list.

„Půjčila bys mi taky červenou tužku? Ať je to jako ve škole.“

Rychle jsem text proběhl očima. „Písmo je úhledné,“ pochválil jsem, „ale vidím tu pár chyb.“ Ke konci jsem musel několikrát zastavit a udělat červenou značku. „Celkem čtyři hrubky,“ zhodnotil jsem na závěr. „Tak to je čistá pětka. Kam ti ji mám napsat?“

„Sem,“ nastavila se smíchem zadek.

Dvěma rychlými tahy jsem vytvořil krasopisnou kulatou pětku těsně pod okraj trika, které stěží mohlo nahradit noční košili.

„Ale já to myslela jinak,“ podávala mi překvapeně pravítko.

„A s hvězdičkou,“ přidal jsem po napočítání do pěti ještě jednu navíc. „Spokojená, nebo ještě něco?“

„Jo skoro... No, ještě bych potřebovala... Víš, jak jste mi koupili ten nový kabát?“

Ještě jsem netušil, kam směřuje.

„Viděla jsem včera, v tom krámu jak se jde od školy, kabelku. Takovou hezkou, zrovna by se k němu hodila. Tak tu bych potřebovala.“

„A za kolik... stojí?“

Cifra, kterou vyslovila, mě přiměla k další otázce: „A na zadek bys nechtěla?“

„Chtěla, ale tu kabelku taky. Můžeš obojí,“ šeptla mi do ucha a stvrdila to rychlou pusou.

V takové situaci se těžko říká Ne.

Pondělí 15. října

Mirek mě dneska zkoušel z diktátu. Schválně jsem tam nadělala spoustu chyb a čekala jsem, co mi řekne. Dopadlo to přesně, jak jsem tušila. Zase mi nařezal. Asi ho to baví. Chtěl, abych to neříkala mámě. Prý mi za to koupí tu novou kabelku. Já myslím, že by mi třeba koupil ještě něco jiného. To by mohl, ne? Taky budu mít brzy svátek. Musím mu to nějak šikovně říct. Peněz má určitě dost. Mám takovou radost. Snad ten diktát ve škole napíšu líp.

* * *

Při snídani telefonovala se spolužačkou. Telefon máme v kuchyni, takže stihla všechno najednou. Mluvit, jíst, pít čaj...

„Nevidíš, jak drobiš po koberci?“ napomenula ji žena.

„Nevidím, musím se lépe podívat,“ odpověděla drze, a jak se nahnula pod stůl, převrhla telefonní šňůrou hrnek.

„Počkej, ty dostaneš,“ zahrozil jsem napůl vážně. Podívala se na mě a oba jsme věděli, co bude následovat, až žena odejde. Nemuseli jsme čekat dlouho.

„A večer chodí Mikuláš s čertem. To zas dostaneš jen uhlí a brambory,“ pokračoval jsem v rozehrané scéně.

„A taky mi čert vypráší kožich,“ dodala, jako by šlo o toužebné přání.

„A chtěla bys dostat něco doopravdy?“

„Potřebovala bych nové hodinky, víš, ty vodotěsné, jak jsem ti tuhle ukazovala. Nemohl by mi je Mikuláš nadělit?“

„To nevím. Záleží na tom, jestli byla hodná,“ snažil jsem se to nějak zamluvit.

„Tak já už budu hodná, třeba hned. Někdy může chodit čert už ráno. Koukni, třeba tenhle, co jsem dostala včera od babičky.“

Začala postrkovat po stole velký kus staniolem obalené čokolády, k němuž bylo, kromě přimalovaných rohů, červenou pentlí přivázáno i pár proutků. Chvilu se s ním mazlila, jako když si malá holka hraje s panenkou. Najednou od něj oddělila metlu a začala s ní tancovat po kuchyni.

„Čerte, pojď si pro mě, pro zlobivou holku,“ volala a nadzvedávala přitom vzadu noční košili.

Nepamatuji se, jestli mi tu metličku musela sama podat. Prostě jsem ji najednou držel v ruce a pronásledoval nabízený cíl. Příliš úspěšný jsem nebyl. V omezeném domácím prostoru měla výhodu. Asi si to uvědomila, protože po chvíli klesla na postel, předstírajíc vyčerpání.

„Tumáš dárek od čerta, tumáš, tumáš...“ dokončoval jsem zahájenou hru a v rychlém sledu ji ušetřil ještě nepočítaně švihanců. Metlička byla úplně suchá. Lámala se při každém doteku. Za chvíli jsem měl v ruce jenom otýpku párátek.

„Tak večer ještě ten dárek od Mikuláše,“ zašeptala vleže.

Než jsem se vrátil s vysavačem, byla už oblečená.

„Ahoj čerte,“ rozloučila se a dala mi pusku.

Přemýšlel jsem, co s těmi hodinkami. Dokázali byste v takové situaci říci Ne?

Pondělí 5. prosince

Dnes u mě byl čert s Mikulášem. Mikuláš by mohl chodit častěji. Potřebovala bych ještě tolik věcí. A čert byl úžasný. Bylo to stokrát lepší než o Velikonocích. Připadala jsem si jak v pohádce. Mirek pak musel luxovat celý pokoj. Bylo tam nastláno jak po žnících. A mně bylo tak horko i zima zároveň, že jsem chvíli ani nemohla vstát z postele. Jsem tak šťastná. A ne jen kvůli těm hodinkám. Ale za chvíli budou Vánoce, takže zase dostanu nějaké dárky. Jenže bude pořád někdo doma, takže čert o vánocích asi chodit nebude. Příště by potřeboval lepší metlu. Tahle vůbec nechtěla zpívat. Měl by si o ni napsat Ježíškovi. No to je ale pěkná blbost. Čert, a psát Ježíškovi. Budu mu muset napsat sama.

* * *

„Vyzkoušíš mě z dějepisu?“

„To sis nemohla vzpomenou večer? Všechno na poslední chvíli a...“

„Když tys přišel včera pozdě a já budu možná dneska tasená.“

„Tak ukaž,“ řekl jsem spíš otráveně než rozzlobeně.

„Budeš mi číst tyhle letopočty a já bych k nim měla umět říct, co to bylo za událost. Tady máš pravítko, a pokaždé, když nebudu vědět...“

„Už s tím zase začínáš?“ napomenul jsem ji, ale pravítko jsem si do ruky vzal.

„476?“

„Pád říše Západořímské.“

„623?“

„Sámo sjednotil slovanské kmeny.“

„863?“ Ticho. „863!“ Mlčela. „Přece příchod věrozvěstů do Velkomoravské říše. Cyril a Metoděj.“ Po vyslovení každého jména jsem ji lehce plesnul pravítkem přes zadek. Zčervenala a mě to zkoušení taky hned začalo víc bavit.

„929, 1222, 1341...“ Odpovídala jistě, bez jediného zaváhání.

„1781?“ Ticho. „Zase nevíš? Přece zrušení nevolnictví, Marie Terezie. To jste ještě neměli?“

„Jo, o Marii Terezii jsem něco slyšela, ale nějaké nevolnictví..., co je to za blbost? To jsme se snad ani neučili.“

Představil jsem si, co tak asi mohla slyšet o Marii Terezii. „Já ti ukážu, co to bylo nevolnictví.“ Tužil jsem, že začíná velká hra:

„Tak tys dnes přišla pozdě do roboty?! Jak mi to vysvětlíš?“

Asi se přece jen o nevolnictví něco učili, protože okamžitě pochopila mou narážku.

„Musela jsem se starat o malou sestru. Je nemocná a celou noc nespala.“

„Lžeš, dobře vím, že máš jen starší sestru. S tou si to ještě vyřídím. A ty, ty si pamatuj, že kdo lže, ten přijde do pekla. Ale *já* budu tak velkorysý, že se teď postarám o záchranu tvé duše. Metla vyhání z pekla. Za lhaní a vyhýbání se robotě tě odsuzují k sešvihání. Vzhledem ke svému útlému věku dostaneš jen pár lehkých na pamětnou a...“

„Tucet,“ přerušila mě tónem, jako by ta pohádková číslovka skrývala cosi tajemného.

„Trest bude vykonán ihned,“ dokončil jsem komisně.

Nastal problém s metlou. Právítko není pro demonstraci nerovných poměrů za nevolnictví tím pravým předmětem. Ve sklenici na poličce čekaly namočené třešňové větvičky. Podala mi je.

„Tímhle by to šlo?“

„Ale to jsou přece Barborčiny Žirafky, chci říct Žirafčiny Barborky,“ opravil jsem rychle přeráznutí. Začínal jsem z toho všeho být poněkud rozrušený. „Ty by jí pak asi nerozkvetly a ona by nám ushnula.“

„To máš jedno, stejně o ni žádný nestojí. Je tak hnusně hubená a pořád se jenom učí...“

Vrátil jsem Barborky do vázy. Vzpomněl jsem si, jak žena nedávno nadávala na větve, které občas bouchají do skla. Vzal jsem nůžky a z okna ve vedlejším pokoji ukousal tři nejbližší pruty. Ještě jsem z nich rychle odstranil uschlé výhonky, aby ji neporanily.

„Tak co, je tohle dobrá metla?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ špitla. „Na holou, že jo?“ dodala tajemným hlasem.

„Neblázní, máme málo času,“ snažil jsem se ji zadržet, ale už měla dole kalhoty i všechno pod nimi. Vyvlékla ruce z košile a lehla si na postel. To přece nejde, měl bych ji usměrnit, tohle se nesmí. Ale už jsem to nemohl zastavit. Bylo to jak rozjetý vlak.

„Ještě bys mě měl přivázat, abych nemohla uhýbat. Aspoň ruce, abych si nemohla chránit zadek...“

„A bude-li nevolnice uhýbat nebo se bránit, dostane druhý tucet,“ doplnil jsem rozsudek. Nemůžeme to déle protahovat. Žena se každou chvíli vrátí. Už jsem se neuměl smířit s tím, že bychom tu hru předčasně ukončili. „A teď počítej!“

„Jedna.“

„Dva.“

Jak ležela v neustlaném, vytvořily se kolem ní takové ochranné valy, takže jsem švihal spíš peřinu než přes zadek. Asi si to uvědomila, protože ho víc vyšpulila a nahnula ji pod sebe.

„Tři, ach“

„Tak už víš, co je to to nevolnictví?“

„Jo. Čtyři, aach.“

Zahlédl jsem rudý proužek. Musím trochu ubrat. Nechci ji přece zmalovat zadek. Nebo snad ano?

„Pět.“

Hezky mírně, něžně, jen symbolicky.

„Šest, sedm, osm, devět. A to bude pořád takovéhle šimrání?“ ohlédla se po mně tázavě.

„Deset, jedenáct,“ nenechal jsem se zvíkat.

„Dvanáct.“

Schválně se natočila na bok a přikryla si zadek rukama. „Nevolnice se brání, takže dostane druhý tucet,“ prohlásila rozšafně.

Zaslechl jsem klíč v zámku. „Neblázni, obleč se.“ Představil jsem si, jak bych teď asi ženě vysvětloval, že dcerku jen zkouším z dějepisu. Nahou vleže na posteli a s prutem v ruce. První klíč nevyšel. Naštěstí. Ještě stále ležela s bradou opřenou o polštář a skoro rozkazovacím tónem prosila:

„Ještě dvanáct. Honem!“

Zaslechl jsem, jak se otvírají dveře. V mžiku byla na nohou. Z pod peřiny, na které předtím ležela, vytáhla domácí šaty a jediným nacvičeným pohybem je navlékla přímo na nahé tělo. Vytrhla mi pruty z ruky, švihla je pod postel a ještě přitom stačila zavrtět zadečkem, aby na sobě šaty urovnala. Než jsem se z toho vzpamatoval, byla už v kuchyni a ochotně pomáhala vyndavat nákup z tašky. Miláček. Potvora. Je možné, že to všechno měla připravené? Ty šaty pod peřinou... Ne, to není pravda. Je to všechno jen náhoda.

Pátek 14. prosince

Mirek mě dnes chtěl zkoušet z dějepisu. Vlastně spíš nechtěl, chtěla jsem to hlavně já, ale musí se mi přece trochu věnovat. Zase jsem na něj nalíčila tu pastičku. Tentokrát s pravítkem. Ale vymyslel něco jiného. Asi ho baví si se mnou takhle hrát. Jenže pak zas začal mluvit o Žirafě a o těch jejích blbejch Barborkách, jako bych tam ani nebyla. Tak jsem

musela nějak zařídit, aby si mě víc hleděl a na ni zapomněl. Donutil mě, abych se svlékla donaha. A jak mi pak nasekal, to bylo tak pěkné, že jsem si přála aby vůbec nepřestal. Málem nás spolu načapala máma. Měl docela strach. Tomu by máma nerozuměla. Ale je to moje vina. Nenechala bych ho v tom. Jenže to by mě máma asi zakousla. Tak ne. Svedla bych všechno na něj. A ukázala bych mámě zadek. A taky deníček, aby viděla, že to nebylo poprvé. Jestlipak ho napadlo, že bych tohle mohla udělat? Už by mě neměl rád. Zas by myslel jen na Žírafu. Ta by mu to nikdy neudělala. Jsem taková potvora. Nejradši bych hned umřela.

* * *

„Vstávej, už je ráno,“ snažil jsem se ji probudit a probíral se jí prsty ve vlasech.

„Nech Berušku spát,“ žadonila rozespalým hláskem skoro ještě ze sna.

Najednou vyskočila: „Jé, potřebovala bych poradit s nějakou blbou mapou. Není to na dnešek, ale ráno je na to stejně nejméně času.“

„Tak ukaž, co potřebuješ.“

Vytáhla z tašky slepou mapu Československa. Takový ten obrys hranic, pár velkých měst a tenké čáry bez popisů, představující vodní toky.

„Mám k tomu dopsat jména řek, ale když já ani nepoznám, co jsou řeky, když je to jen černobílé.“

„To přece vidíš, Tady je Vltava a Labe, Morava, Dunaj a Váh a skoro všechny ostatní jsou jejich přítoky. Vidíš, zrovna tady se spojuje Labe s Vltavou...“

„A tady se zas nějaká řeka rozděluje na dvě,“ skočila mi náhle do řeči a ukázala někam na soutok Bečvy s Moravou.

„Já ti dám, že se rozděluje!“ napomenul jsem ji a pro zdůraznění plesknul sešitem po zadku.

„A jak poznám, jestli se spojují nebo rozdělují, když nevím, kterým směrem tečou? Jestli nahoru nebo dolů.“

„Řeky se vždycky jenom slévají a tečou vždycky dolů,“ odpověděl jsem, aniž bych pochopil podstatu její otázky.

„Ale ty dvě, cos mi ukazoval, že se spojují, tekly nahoru.“

„Tak se mi zdá, že potřebuješ vysvětlit některé základní věci o mapách,“ začal jsem zešířena. „Přines mi kus papíru.“

„Ale já nepotřebuju vědět nic o nákejch blbejch mapách. Potřebuju jen vědět, jak se jmenujou ty zatracené řeky, a šmytec. Zeptám se někoho ve škole.“

„Přines mi kus papíru,“ zopakoval jsem, „a asi rovnou taky vařečku. Bude se se ti to s ní lépe pamatovat.“ Než jsem dokončil větu, mi došlo, že už zase rozehrávám její hru. Vlastně mě to možná napadlo ještě předtím, než jsem větu zahájil. Tentokrát jsem s tím tedy začal já.

„Všimni si, že všechny české řeky kromě Labe, mají ženská jména. Slovenské řeky mohou mít ženská i mužská, ale mužské mívají častěji. Takže do čeho se vlévá třeba tady Hron?“

„Do Sázavy?“

„Já ti dám Sázavu! Ja ti vysázím!“ Otočil jsem ji čelem k sobě, přidržel kolem pasu a několikrát v žertu přiložil vařečku na zadek. Že to vyvolalo zásadní změnu v jejím chování, bylo hned zřejmé. Ještě před chvílí vypadala dost otrávená představou zdlouhavého vysvětlování. Najednou byla jako vyměněná. Nejenže začala poslouchat, co jí říkám. Zdálo se mi, že to sleduje, že si to pamatuje, chvílemi mi dokonce připadalo, že to chápe. Sedla si mi na koleno, levou rukou mě vzala kolem krku a pozorně sledovala každé mé slovo, každý tah tužkou. V téhle konstelaci jsem nejlépe dosáhl na mapu na stole tak, že jsem měl ruku kolem jejího pasu nebo spíš v podpaží. Snažil jsem se zbytečně nedotýkat citlivých míst. Ona usilovala o opak.

Čtvrtek 20. prosince

Zase jsem se vykašlala na úkoly. Ale ráno jsem si vzpomněla, že máme psát test ze zeměpisu. Už tam mám jednu pětku a tohle by byla další. Zasloužila bych na zadek (a taky že jsem se dočkala). Mirek mi to vysvětlil tak dobře, že na to nikdy nezapomenu. Moc mi pomohl. Mám ho tolik ráda. Dali jsme si pusy. Asi si konečně všimnul, že jsem hezčí než Žirafa. Byla jsem tak šťastná. A dostala jsem jedničku. Hned ze školy jsem šla do cukrárny. Ted' mě strašně bolí břicho. Bojím se, že umřu.

* * *

Čekal jsem, až se setmí. Sobotní, a zvláště předvánoční nákupy, nejsou nic pro mne. Nemám rád Vánoce a tažení po obchodech. Šly tentokrát všechny tři, což mě dost překvapilo. Žirafa se vždycky tomuhle svátku vkladních knížek vyhýbala. Žirafa. Jestlipak jí někdy nevadí, že jí takhle

pořád ještě říkáme. Jednou, když byla malá, jsme byli v zoologické zahradě a tohle zvíře jí učarovalo. Měla pak i spoustu obrázků v pokoji. Žirafa bylo tedy také jedno z prvních slov malé Berušky. Začala tak velké sestře říkat. A to, že z ní po čase vyrostla hubená, nohatá holka, přezdívkou jen potvrdilo. Měl bych ji něčím překvapit, uzrálo ve mně rozhodnutí. Snad prvně v životě jsem se odhodlal vyrazit na vánoční nákup. Ještě nutná konzultace s peněženkou. První, co na mě vykouklo místo očekávaných bankovek, byl přeložený list papíru malého formátu.

Milý Ježíšku,

vím, že Ti píšu příliš pozdě. Málem jsem na to letos zapomněla. Stalo se toho tolik nového a taky jsem se pořád musela učit. Když Ti píšu takhle pozdě, tak mi už možná nestačíš nadělit to, co bych nejvíc chtěla, ale to nevádí. Ta blbá Karolína od nás ze třídy se furt vytahuje, že dostane k vánocům foťák. Je tak blbá, že s ním stejně žádné hezké fotky nikdy neudělá. To já bych se s ním určitě fotit naučila. Jenže asi žádný nedostanu. Ani ten, co teď zlevnili u nás v drogerii. Ale to nevádí. Budu mít radost z čehokoli. Hlavně když budou sladkosti a stromeček. A když pod ním budeme mít všichni nějaké dárky. Táta dostal loni jen mýdlo na holení a přitom už asi dva roky nosí plnovous. Ještě že mu daly něco taky máma a Žirafa. Žirafka... Bývaly jsme lepší kamarádky. Kéž by se to tak mohlo vrátit. Nesnědla bych ani jeden kousek cukroví za to, aby to mezi námi bylo zas jako dřív. Ted' ani nevím, co jí nadělit. Vypadá, jako by nikdy nic nepotřebovala. Půjčila jsem si ráno od táty, abych jí mohla něco koupit, ale než jsem vymyslela co, stačila jsem ty peníze utratit za blbosti. A to táta ještě ani neví, že jsem si je půjčila.

Tak mi snad nekupuj nic, jen když mi všichni všechno odpustí.

M...

Podpis byl rozmazaný. Odkdy dělají propisky kaňky, zeptal jsem se v duchu a začal přemýšlet, kdo by mi ještě dnes mohl půjčit na dva dárky.

Vánoce byly blátivé. Druhý den začalo mrznout, pak napadl sníh a po Novém roce zase roztál. Postupně mi začalo docházet, jak rychle se všechno mění. Že to, co je dnes, tu nemůže být napořád, a proto je potřeba se s tím dneškem čestně vyrovnat. Aby vůbec mohlo být nějaké zítra.

Stále rychleji rostla do krásy, ale musel jsem se smířit s tím, že pro někoho jiného. Mně už bylo souzeno se jen dívat, pokud mi alespoň to zbyde. Naše tajná hra byla jednou ze vzácných možností, jak si tu její krásu aspoň trochu užít, či dokonce na chvíli přivlastnit. Píšu pořád o kráse, ale možná jsem jí spíš záviděl její mládí. Nebo to bylo takové podivné vyvrcholení lásky mezi dcerou a otcem. Nevěděl jsem, jak z toho ven. Ona mi nemohla pomoci. Měl jsem pocit, že tím, že hru ukončím, ji ztratím. A když hru neukončím, ztratím ji dřív nebo později taky. Pokud o tom vůbec mohla přemýšlet, došla pravděpodobně ke stejným závěrům. V terminologii, za kterou se schovávám, se tomuhle říká *deadlock*.

* * *

„Potřebovala bych poradit s matikou,“ vzpomněla si někdy začátkem ledna. „Jdu s tím teda trochu pozdě. Včera jsme psali písemku a byla jsem úplně dutá.“

Usoudil jsem, že to vypadá na delší vysvětlování.

„Co mi uděláš, až přinesu další sardel?“ zeptala se zvědavě a s napětím v hlase.

„Na to teď nemysli. Dones si čtverečkovaný papír,“ nasadila otrávený obličej, „a vařečku, když tedy jinak nedáš.“

Všiml jsem si, že kdykoli po mně něco chce, je to vždycky v době, kdy jsme spolu sami doma. Většinou ráno. Ale kdy jindy mě vlastně může chudinka zastihnout? Taky jsem si všiml, že přitom často bývá jen málo oblečená. A co jiného má mít holka na sobě, když vstane z postele?

„A taky bych potrebovala na příští pondělí omluvenku,“ vrátila se s listem papíru.

„Na kterou hodinu?“

„Na celý den. Ale mámě to neřeknem, že ne. A ty peníze, jaks mi půjčil na Vánoce, že už ti je nemusím vracet?“

Najednou jsem si uvědomil, že je zase skoro nahý. Tančila kolem mě s pravitkem v ruce, zabalená do ručníku, a žvanila něco o tom, jak zvorala písemku, jak by za to zasloužila, že se chce ulít ze školy a peníze že potřebuje. Rázem mi to zapadlo všechno dohromady. Musel jsem být slepý, že mi to nedošlo dřív. Pomalu si mě omotává okolo prstu. Kdo ví, jestli nějakou písemku vůbec psali. Začalo se mi zdát, že počty jí jdou dobře.

„Musím ti něco říct,“ pronesl jsem vážným hlasem. „Hrajeme spolu divnou hru. Ta hra dělá ze mě darebáka a z tebe...“ děvku, pomyslel jsem si,

ale bál jsem se to vyslovit. Před ní i před sebou. To přece nemůže být pravda. „Je čas s tím skončit. Žádnou omluvenku. Ukliď to pravitko a obleč se. Pak ti vysvětlím tu matiku.“

„Já se ti můžu na nákou matiku vykašlat!“ odsekla a z očí jí sršela zloba. „Taky to můžu všechno říct mámě. Ta mě má radši než ty. Pořád mluvíš jen o Žirafě. Abys věděl, píšu si deník a všechno, co se stalo, v něm mám napsané. A můžu ho mámě ukázat!“

Něco takového jsem nečekal. Takhle přímou výhrůžku, vydírání. Hodila zadkem a chystala se odejít. Podle použitého kostýmu snad do koupelny. Chytil jsem ji za ruku a otočil k sobě, abych na ni lépe viděl.

„Tohles myslela vážně?“

Neodpověděla.

„Tak s tím ukazováním deníčku ještě počkej do zítřka, protože ti v něm něco významného chybí.“

Dál už bylo zbytečné mluvit. Povalil jsem ji na postel, což vzhledem k tomu, že se snažila nepřijít o svůj chatrný úbor, šlo poměrně snadno.

„To nemůžeš! Jsem pod ním nahá,“ bránila se rozporuplným zdůvodněním, když jsem se pokusil ručník dole vzadu rozhalit.

„Najednou ti vadí to, co bylo před chvílí v pořádku?“ Ten kus látky byl konečně pryč a já náhle zaváhal, co dál.

Prvně nadešla chvíle, kdy jsem měl chuť použít výprask ne jako hru, ale k pravému účelu, ke kterému má sloužit. Nebo se mýlím? Tiskl jsem ji jednou rukou k posteli, ale naplácat jí jen tak dlaní se k téhle příležitosti nehodilo. Pravitko nebylo na dosah a pustit ji, abych pro ně sáhl, by znamenalo, že mi uteče z celkem stabilní pozice. Podruhé už bych to správné odhodlání nenašel. Vzpomněl jsem si na pruty, které před časem ve spěchu uložila pod postel. Zašmátral jsem a jeden skutečně nahmátl.

„Prut máme,“ prověřil jsem nahlas své rozhodnutí, ale v duchu váhal. Musel jsem si ještě jednou přehrát slova, která mi před chvílí vmetla do tváře. Asi už mi nic jiného nezbyvá. Vzhledem k událostem za předešlý půlrok jsem neměl obavy, že by jí to, co se chystám udělat, mohlo přinést nějakou psychickou újmu. O fyzické újme nemělo smysl uvažovat. Pro mě je sice pořád malá holka, ale z tohoto úhlu pohledu bylo zřejmé, že už zase tak malá není. Docela pěkný, snad nepatrně kulatější zadek, kvůli kterému si ta husička myslí, že je tlustá, nevypadal jako křehké zboží. Můj děda, kdysi, by řekl: „Ta by utáhla pluh,“ nadechl by a vydechl kouř, „kdyby chtěla.“ A ona možná chce, jen zatím vůbec netuší, kterým směrem táhnout. Napřáhnul jsem a švihnul. Jednu ruku měla pod sebou. Druhou jsem jí držel ohnutou a přitisknutou na zádech, takže bránit se příliš nemohla. Ten krásný

zadeček s sebou trhnul a sevřel se v bolestné křeči, takže jsem měl chuť jej spíš pohladit. To by ale mé snaze *skončit s tím vším* nepomohlo. Asi ji překvapilo, jak taky může chutnat výprask.

Švihnul jsem ještě několikrát. Ne zlostně, ne silně. Spíš tak jako vždycky. Kroutila se a kopala nožičkami, ale zatím se v ní neprobudila listost. Stále jen vztek z prohry. Už mi jí pomalu začínalo být líto. Líčit, jak jsem nabil svému dítěti, je jako psát vlastní krev. Myslím, že už neměla daleko k pláči.

„Auu! To bolí. Marie Terezie přece zrušila nevolnictví už v roce 1781,“ bylo první, co jsem od ní slyšel místo omluvy.

„Pro holky, jako jsi ty, udělala výjimku.“

„Auu!“ Zakryla si zadek rukou, kterou se jí povedlo vymotat z ručníku pod tělem.

„Polož tu ruku zpátky!“ poručil jsem a přidal opatrně jednu nakonec. Hodil jsem prut vedle Berušky na postel a pustil ji. „Uklid’ to. Už to nebudeme potřebovat. Nikdy.“

Obrátila se na bok a snažila se mě zadržet. „To byl takový šok, že jsem ani nestačila počítat,“ pokusila se vykouzlit z usazené tváře úsměv, a uvést tak situaci do obvyklých kolejí.

Odcházel jsem bez odpovědi. Ještě jednou jsem pohlédl na slzy v jejích hezkých, teď už zase něžně zahlízejících očích. „Promiň, Beruško,“ šeptl jsem pro sebe za dveřmi. Už bych jí málem odpustil. Ne, už jsem jí zase všechno odpustil. Chvilí bych ale měl hrát vážnou roli rozzlobeného otce.

Nešla do školy. Když jsem odcházel, nahlédl jsem do jejího pokoje. Seděla u stolu, znovu zabalená v ručníku, a něco psala. Na můj pozdrav nedpověděla. Ani večer.

Úterý 8. ledna

Jsem taková kráva. Jak jsem mu mohla něco takového říct? Kde se to ve mně vůbec vzalo? Dobře, že mi tolik nařezal. Jenže mě nejdřív hrozně naštvál, jak chtěl říct, že jsem jako děvka. Já vím, že to tak vypadá, ale když mně se ta hra na tresty tak strašně líbí. I dnes se mi to vlastně trochu líbilo, když jsem byla bita. Teď už ne. Strašně mě bolí zadek. Bojím se na něj podívat. Musím vypadat hrozně. Už nikdy nebudu tak hezká jako Žirafa. Bude mít rád jen ji a po mně se ani neohlédne. Uteču a už se nikdy nevrátím. Uteču a umřu.

* * *

Ve středu večer se dívala se ženou na televizi, a když jsem se vrátil domů, předstírala, že si jde lehnout. Počkala však, až půjdu kolem dveří jejího pokoje, vstala a se sklopeným pohledem šeptla: „Dobrou noc“. Chtěl jsem ji pohládit, ale uhnula, jako by čekala pohlavek. Náhle se ke mně přitočila, vzala mě kolem krku a dala mi pusu. Vypadalo to, jako když se bojím, že nás někdo uvidí. Za vteřinu už ležela v posteli obličejem ke stěně a dělala, jako bych ani nebyl.

Středa 9. ledna

Mirek čekal, až půjdu spát. Snažila jsem se proklouznout do pokoje, abych ho nemusela potkat, ale počíhal si na mě. Obejmul mě a dlouho mě líbal. Něměla jsem sílu se mu vytrnout. Měl ruce pod mou noční košilí a hladil mě všude. Bojím se, co by mi udělal, kdybych to řekla mámě. Celou noc jsem brečela.

Na čtvrtek jsem se těšil. Na Žirafu a na pár dní s ní. O Vánocích byla lyžovat, takže tu s námi dlouho nepobyla. Stýská se mi po ní. Rád si s ní povídám. Je taková mírná a chápavá. Ve spoustě jejích názorů se poznávám. Nebo možná poznávám toho, kým bych chtěl být. Celé noci se učila. Děvče nešťastné. Dopoledne dlouho spala a odpoledne chodila na chvilku ven. Vlastně jsme se potkávali právě tak u večere.

V pondělí ráno zase odjela. Žena odešla chvilku po ní. Beruščinu přítomnost jsem tušil jen podle zvuků tekoucí vody ze zavřené koupelny. Uklízel jsem nádobí a zrovna jsem měl v ruce vařečku, když se objevila v kuchyni nahá.

„To máš na mě?“ zavtipkovala.

„Myslel jsem, že ses přede mnou začala stydět.“

„Začala, ale už mě to zas přešlo. Stejně ses na mě, co tu byla Žirafa, ani nepodíval. Tak je to vlastně jedno, jestli jsem nahá nebo oblečená.“

„Myslím, že to není jedno,“ odpověděl jsem a skutečně mi to jedno nebylo. Ostatně, zkuste se nepodívat na nahou patnáctiletou holku, byť by to byla vaše dcera.

„Budu si doma chodit oblečená jak budu chtít,“ odsekla.

Přeložil jsem si tuhle větu po mém asi jako: *Budu tě provokovat jak nejčastěji to půjde, budu dělat to nejhorší, co mě zrovna napadne, jen aby sis mě MUSEL všimnat.* „Já už ti to vyženu z hlavy,“ řekl jsem co nejpřísněji.

„Už máš hlavu?“ Místo odpovědi nastavila zadek. Nechal jsem nádobi tak, jak bylo, a v co nejkratším čase opustil byt.

Pondělí 14. ledna

Ráno jsem se zapomněla zamknou v koupelně. Hned, jak máma odešla, na mě Mirek vtrhnul. Myslela jsem, že umřu studem. Byla jsem totiž úplně nahá, ale to mu bylo celkem jedno. Chtěl mě osahávat a když jsem se bránila a pohrozila, že začnu křičet, aspoň mě strašně zbil vařečkou. Pak odešel do práce. Dlouho jsem brečela a nešla jsem do školy. Bojím se co bude zítra.

* * *

Chodil jsem pak několik dní do práce jen na chvíli ráno. Po zbytek dne jsem kvůli většímu klidu dělal na něčem doma. Snažila se tam se mnou trávit co nejvíc času. Někdy mi připadalo, že snad ani nechodí do školy. Nebo spěchala domů víc než kdy jindy. Nestávalo se ale, že bychom spolu příliš mluvili. Byli jsme každý v jiném pokoji. Pokud jsme se náhodou potkali, pokaždé se pokusila mi něčím připomenout naší nedávno skončenou tajnou hru. Svět naruby, říkal jsem si. Holka se těší na to, až přijde domů a dostane od táty na zadek. Díky jejím narážkám jsem se však utvrdil v pocitu, že mi tahle hra opravdu začíná chybět. Jestli to pojala jako záměr, pak to dělala dobře.

Ve středu ráno mě vzbudil podivný sen, ale ať jsem vzpomínal sebevíc, nevybavil jsem si z něj nic určitého. Zároveň jsem se však nemohl odpoutat od jeho nálady, takže jsem celé dopoledne nedokázal na nic jiného myslet. Když přišla ze školy, přepadl mě na chvíli pocit, že je tím vším vina ona. A pak už jsem se neubráníl. Najednou mi přišlo, že přistoupit na její podmínky je tím nejsnazším východiskem z nastalé situace. Bez jakéhokoli důvodu, bez jakékoli přede hry, jsem ji chytil, ohnul přes koleno a začal bezmyšlenkovitě, jen tak rukou, pomalu, rytmicky, něžně pleskat. Chvíli to vypadalo, že se brání. Pak mi došlo, že se spíš snaží stáhnout si kalhoty. Nekřičela, nezmítala se, ale nedá se říct, že by jen volně spočívala. Zapadající do rytmu jak taneční figury, mi odezvy jejího těla připomínaly jezdecke na koni, o nichž však vím pouze tolik, že nemívají za jízdy zavřené oči.

„Budíček!“

Vstala a po tvářích jí tekly slzy. Beze slova mi, ještě polonahá, dala vlhkou, horkou pusou. Zdálo se mi, že trvá déle, než je obvyklé. Jsem pěkně blbec.

Středa 16. ledna

Dnes ve dvě hodiny odpoledne jsme se s Mirkem udobřili. Konečně zase vím, že má jen mne. Snad už si teď bude pamatovat, co by ve mně ztratil. Tohle mu nějaká Žirafa nemůže vynahradiť. Když mě vyplácel, měla jsem pocit, že se rozsypu štěstím. Navíc bylo příjemné, že jsem ten výprask vlastně zasloužila. Nejradši bych vytrhla předchozí dvě stránky, ale ještě počkám, jestli nám to vydrží. Jsem tak šťastná. Kdyby tak chtěla Žirafa... Ne, tak to není. Kdyby se tak chtěla od nás odstěhovat.

* * *

Žirafa se ve zkouškovém období objevovala častěji. Přijela už ve středu večer. Byl jsem rád, že je doma. Vždycky, když se vrátila, mi připadalo, že je všechno jako dříve. Že se čas zastavil. Že mohu oběma se všim pomoci tak, jako když byly malé. Nezačínám snad stárnout? Celou středu večer byly holky spolu v pokoji a povídaly si. Byl jsem rád, že si zase rozumějí. Jednu dobu mi totiž začalo připadat, že se nějak odcizily. Přece jenom je mezi nimi sedm let a nevidí se teď tak často.

Jen někde hluboko ve mně hlodala malá obava. To, jak mi Beruška minulý týden vyhrožovala, bylo nejspíš pouhým vzkypěním vzteku a nevěřil jsem, že by to dokázala doopravdy udělat. Nemohl jsem však vyloučit, že se Žirafě s něčím pochlubí nebo třeba jen podřekne. Stačilo by málo. Žirafa není hloupá.

„Mám trochu strach o Berušku a ještě víc o tebe,“ začala Žirafa druhý den odpoledne.

„Nedělej si starosti, nám tady nic nechybí. Tedy nic, kromě tebe. Někdy mi připadá, jako bychom tě vyhnali do širého světa, aby tu bylo víc místa.“

„Víš, že si píše deník?“

„Ale pořád sem patříš, jako dřív. Pověz mi taky něco o sobě, máme teď na sebe tak málo času,“ držel jsem se stále původního tématu.

„Píše v tom deníku dost i o tobě.“

„Nestýská se ti někdy po domově?“ nenechal jsem se odvést.

„Dej si na ni pozor. Je to potvora. A je ještě nezletilá.“

Bylo to jako rána. Neřekla malá nebo dítě. Řekla NEZLETILÁ! Druhá rána v krátkém časovém odstupu. Od druhého dítěte. A i když to nerad přiznávám, tak od toho, které mám raději. Hned na mně poznala, že to přehnala.

„Počkej, já to tak nemyslela, viš...“

„Vím.“

„Četl jsi někdy ty její pohádky?“

„Ne, to se přece nedělá.“

„Tak teď jsem asi špatná já, protože jsem si ten její deníček tajně prohlédla. Jsme si ve spoustě věcí dost podobné, jen ona je taková... průbojnější. A je to vůbec všechno pravda, co v něm píše? Malé holky si rády vymýšlejí.“

„A na co se ptáš, co ses tam vlastně dočetla?“

„Žes jí osahával?“

„Zbláznila ses?“

„To víš, že jí nevěřím. A o té vaší hře na tresty?“

„To je pravda.“

„Myslela jsem si to. Proto jsem říkala, že mám o vás o oba strach. Já ji znám a v některých rysech v ní poznávám i sebe. Jenže ona je ještě malá. Nic nedomyslí a před ničím se nezastaví. Pokusím se jí domluvit.“

„Už jsme s tím jednou málem skončili,“ snažil jsem se Žirafu uklidnit.

„Ale neskočili, že?“

„Neskončili.“

„Zase si hraju na chytrou, vid’? Možná `s mi měl občas dát taky na zadek. Teď už je asi pozdě.“

Podívali jsme se na sebe. Asi přečetla v mých očích smutek.

„Berušce je patnáct. Mě dvaadvacet,“ pokračovala. „To je přece velký rozdíl. Já bych...“

Dveře do bytu se rozletěly a vpadla velká voda. „Napsala jsem tu písemku na jedničku,“ křičela radostně, ještě než se rozhlédla. „Jé, tys ráno neodjela?“ změnila náhle tón, když nás spatřila.

„Musím teď něco vyřídit. Přijdu nejdřív za hodinu,“ vymluvil jsem se ve snaze co nejrychleji vyklidit bitevní pole.

Čtvrtek 17. ledna

Hned jak Mirek odešel se do mě Žirafa pustila. Prý si už před Vánoce všimla, že mám každou chvíli něco nového. Jak je prý možné, že mi pořád něco kupují? (Asi mi závidí) Napřed jsem jí to nechtěla říct, ale

ona naznačila, že něco tuší, tak jsem to vyklopila. Dala mi facku a řekla mi, že jestli se dozví, že se to opakovalo, seřeže mi zadek, že si na něj nesednu. Říkala mi „parchante mrňavej“ a vůbec mě všelijak urážela. Taky řekla, že jsem jak děvka, a že takhle jednou skončím s podobným jako já, někde u silnice. Brečela jsem, ale zas tolik se jí nebojím.

Pak to ale vzala z jiného konce. Jestli prý mám Mirka ráda, tak mu tohle nesmím dělat. Jenže já přece nechtěla dělat nic špatného. To ono se to pak vždycky samo otočilo. Pak mi domlouvala. Řekla mi, že by to moje blbnutí mohlo skončit tím, že by Mirka zavřeli. Protože jsem nezletilá. Moc jsem brečela, ale ona mě pak zas konejšila. Slíbila jsem, že už to nikdy neudělám. Když nemá sílu s tím skončit Mirek, musím být silná já. A tenhle deníček zítra zničím. Stejně mě má ráda jen máma a ta zrovna není doma. Nejradši bych hned umřela, ale ještě musím něco udělat s tím deníčkem.

V úterý ráno Žirafa odjela. Berušce ten den končila škola už v půl jedné. V práci jsem si něco vymyslel, abych mohl odejít hned po obědě. Bylo to jen proto, abych s ní mohl být doma sám. Teď už nevím, jestli jsem se chtěl přesvědčit, že to všechno skončilo, nebo naopak ujistit, že se nic nezměnilo. A to, že to nevím teď, neznamená, že jsem to věděl tenkrát.

„Nepotřebuješ poradit s něčím do školy?“ zkusil jsem jednu z osvědčených frází pro zahájení hry.

„Ani ne. Teď jen opakujeme.“

„Bylas z něčeho zkoušená?“ pokusil jsem se o další narážku.

„Jo, dvojka.“

„A co veselé poznámky, žádné?“ zavtipkoval jsem.

„To jako myslíš, že jsem malá holka, abych se prala o přestávce?“ usadila mě stručně.

Na nic nezabírala. Byla jako vyměněná. Minulý týden už by mi cpala pravítko do ruky a hledala důvod, proč odložit aspoň kousek oděvu. Třeba se jí líbí nějaký kluk. Mám se jí na to zeptat? Ale co když líbí, chci vůbec slyšet odpověď?

„Kluci jsou blbci,“ vytrhla mě z úvah, jako by mi četla myšlenky. „Zase se mi smějou, že jsem tlustá.“

Začala se svlékat.

„Mám odejít?“ zeptal jsem se.

„Ne, proč?“

Vzal jsem do ruky pravitko a významně s ním poklepal o druhou dlaň.

„Stojíš tu jak náš matykář. To je taky takovej trapák,“ ušklíbla se a ochladila atmosféru. „Teda promiň, já to tak nemyslela,“ ale žádný kouzelný úsměv nenásledoval.

Prošla kolem mě, jako bych byl vzduch, a ani se neobtěžovala zavřít za sebou dveře do koupelny. Ublížil jsem jí snad něčím? Asi ne. Od začátku mi přece bylo jasné, že to takhle jednou musí skončit. Ale proč zrovna teď? Měl jsem ještě tolik hezkých nápadů. Ze vzpomínky na ně vzešel najednou pocit, jako když dítěti seberou hračku. Jenže kdo s kým si vlastně hrál? Snad byla Ona tou hračkou a pro mě právě skončila poslední příležitost k nevázaným dětským hrám. Jako bych najednou zestárnul o deset let.

„Tak ahoj, musím zas do práce,“ rozloučil jsem se kvapně. Padl na mě smutek a únava.

„Počkej ještě,“ ozvala se z vany. „Neviděls někde takový notes? Takový malý, s beruškama na deskách. Od té doby, co tu byla Žirafa, ho nemůžu najít.“

Zaklapl jsem za sebou dveře.

V pátek ráno už jsem se chystal k odchodu. Jako poslední. Jako obvykle. Náhle zašramotil klíč ve dveřích. Žirafa.

„Vypadáš unaveně a nevyspale,“ řekla místo pozdravu a upřímně mě objala. „Od té zkoušky jsem včera vyletěla. Co bys mi udělal? Hned ti to budu vyprávět. Jen se vykoupu. Jsem celou noc na cestě.“

Svlékla se rovnou v předsíni a beze studu prošla nahá bytem. Jako když byla malá. Žádná potřeba soukromí. Je tak útlá a křehká, úplně jiná než Beruška. Nedovedu si představit, že bych ji taky... Proč mě vůbec napadla taková hloupost?

Vytáhla z batohu tubus na rysy a otevřela jej. „Podívej se zatím třeba na výkresy.“

Bez ohledu na její mládí a pružnost bych ji tohle ráno ohodnotil stejnými slovy, jako před chvílí ona mne. Unavená a nevyspalá. Pomůžu jí aspoň uklidit věci do pokoje, ať se tu rychleji zabydlí. Byla by schopná si ustlat třeba v koutě v předsíni. Vždyť je tu pořád ještě doma, i když pro ni je teď celé její doma to, co má v batohu a v té rouře. Zvedl jsem její batoh a otevřený tubus. Vyklouzla z něj tenká rákoska.

Chtěl bych vás vidět

„...se narodil roku...“ Poslouchal na půl ucha jednotvárné vyprávění.

„Až získal titul bakaláře a roku patnáct...“ Vnímal jen důležité číslovky, aby odhalil případné chyby a prozkoumal doplňující otázkou, nejedná-li se o neznalosti.

Ani tmavé brýle, které ho zřejmě měly chránit před roz dováděnými slunečními paprsky, mu nedokázaly zatajit skutečnost, že léto, a s ním prázdniny, se nazadržitelně blíží.

„...prohlášen za kacíře... Svě učení odmítl odvolat,“ směřovalo vyprávění neúprosně ke špatnému konci.

„Jiným příkladem je...“ Nádech, výdech, nádech a další monotónní pokračování.

„...nebyl astronom, jeho díla nejsou vědecká, nýbrž filozofická a ...“

Vyvrcholení dlouhých hodin, strávených nad knihami. Každoroční utrpení studentů, proměňující se v krátkodobé předvedení vědomostí. Stejně do zítřka všechno zapomenou. Kdo by se ohlížel po dějinách, když kolem je tolik nového k vidění. Pokolikáté už tohle poslouchá. Ve zprvu klidném hlase začínala být znát jistá netrpělivost, plynoucí snad z příliš dlouhého projevu. Uvědomil si, že tentokrát ho zkoušení baví o něco víc než jindy. Jako by ani nešlo o žáka, kterému hrozí reparát. Že by opožděná vlašťovka opravdového zájmu? To se uvidí. Nebo spíš uslyší.

„...vykládá v ní své dohady o nekonečnosti vesmíru, o pohybu Země a jiných planet kolem Slunce, o neomezeném počtu těles ve vesmíru, věří v život i v jiných světech, než je ten náš...“ Po několikaminutovém monologu stále ještě dlouhá souvětí, která se však vlivem únavy začínala podobat skladišti.

„V lednu roku 1600 je vynesena rozsudek – exekuce ohněm,“ stupňovalo se vyprávění procítěným tónem hlasu.

„Vynášíte nade mnou rozsudek s větším strachem, než s jakým ho přijímám...“ Závěr působil téměř jako plamenný projev na stranické schůzi.

„Můžete naopak uvést z dějin nějakou jinou osobnost, někoho, kdo svůj názor odvolal?“ promluvil až teď zkoušející.

„...a přece se točí... Před inkvizičním soudem odvolal své učení, ale když odcházel, řekl... Jak se sakra jmenoval?!“

„To stačí –,“ chtěl už zkoušející oba ušetřit dalšího únavného proslovu. Na chvíli se odmlčel, snad aby našel výstižná slova na pochvalu.

„Takže na konci prázdnin?“ Hlas neměl daleko k pláči. „Počkejte, už jsem si vzpomněla...“

„Ne, říkám že to stačilo!“ zarazil ji důrazněji. „Úloha osobnosti v dějinách sestává prakticky z ochoty dotyčné osobnosti zemřít nebo nechat se zabít dříve, než stačila odvolat.“ Potřeboval se také blýsknout nějakým dlouhým souvětím a zároveň si ještě chvíli užívat své nadřizenosti, když už byl příznivý důvod jeho prvního přerušení nesprávně pochopen. „Nechcete mi doufám namluvit, že jste rozhodnutá položit život na oltář vědy?“

„Nikdy bych neodvolala! Věda je nejlepší způsob, jak z člověka udělat hrdinu!“ sekla po něm pohrdavým pohledem, ve kterém byl znát vztek z domnělé prohry.

„Chtěl bych vás vidět!“

Stála proti němu v nevěřicím údivu, jako by čekala ještě nějaký pokyn. Pak nechala pomalu sklouznout z ramenou světlé sáčko.

„Přečtete mi prosím, kdo je na další řadě,“ odvrátil se od ní bez zájmu a nejistým pohybem nahmátl jakési lejestro.

Úhledně přeložené sako zářilo na tmavě hnědém stole. Rozepínala teď odshora knoflíčky u košile a nenápadně kontrolovala zájem zkoušejícího. Vypadal spíš netečně než vzrušeně, ale nesnažil se ji zadržet. Už byla u konce. Vyprostila nejprve pravé, pak levé předloktí z košile, a beze spěchu ji poskládala. Stála teď před ním jen v podprsence a z odhodlaného výrazu její tváře bylo zřejmé, že ani ta není posledním kouskem oblečení, který se chystá odložit. Je až zarážející, jak významnou úlohu má pořadí odkládaných částí oděvu při svlékání. To, které zvolila ona, tedy nejdřív kompletně horní a pak teprve spodní část těla, působilo, dá se říci, důstojným dojmem. Kdyby začala obnažením spodní poloviny nebo kdyby vrstvy odkládala střídavě shora i zdola, byl by celkový dojem nejspíš opačný. Ponižující nebo zavánějící donucením. Položila košili na sako právě ve chvíli, kdy na ně dolehla také jeho ruka se seznamem žáků.

„Co to děláte?“ ucuknul překvapeně a z jeho hlasu poprvé zazněla nejistota.

„Chtěl jste mě vidět, tak se dívejte!“ vyzula se z pantoflí a pokračovala ponožkami.

„Ne, stačí, věřím vám, že všechno umíte, že máte zájem o dějiny. Zdá se, že se s některými z vyslovených myšlenek ztotožňujete. Mám dokonce dojem, že něco z toho chápete,“ neodpustil si drobné rýpnutí. Znovu se otočil směrem ke dveřím, jako by už netrpělivě očekával příchod dalšího zkoušeného.

„Proč se nedíváte?“ skoro se na něj osopila.

„A je důležité, jestli se dívám nebo nedívám?“

Ani tahle odpověď však nezvrátila její rozhodnutí, dovést představení až do konce. Sukni už bez pečlivého skládání přihodila na stůl vedle jeho ruky, svírající seznam. Navrch položila sponku, odepnutou z účesu, a zavrtěla hlavou, aby uvolněné vlasy mohly zaujmout přirozenou polohu.

Zdálo se, že konečně pochopil její záměr. „Zasloužila byste na...“

„Na holou?“ skočila mu drze do řeči a dvěma kručky vysvobodila kotníky z posledního kousku oblečení. Chvilí ji bylo jen slyšet, protože si dřepala a něčím šustila ve školním batůžku.

„Co mi to dáváte?“ zeptal se nechápavě, když mu vtiskla do dlaně malou, umně naaranžovanou kytici.

„To, co mi ještě zbylo, abych vás přesvědčila.“

„Co je to? Chtěla byste mě snad upláct?“

„Nechtěla, ale když už jste tu, a říkáte, že bych zasloužila...“

„To jsem říkal, ale nenechala jste mě dokončit *co*.“

„A co teda? Co byste ode mě proboha ještě...?“

„Zasloužila byste na vysvědčení lepší známku, než navrhuje vaše učitelka dějepisu.“

„Vždyť jste mě ještě před chvílí chtěl vyhodit, nebo jsem jen špatně pochopila...?“ Hlas jí selhal překvapením. Zmateně, oběma dlaněmi naráz, zakryla klín, přičemž se zároveň snažila udržet prsa pod ochranou paží.

„Zkusím s ní o tom promluvit, jen co se jí trochu uleví.“

„Tak teda promiňte. Mohu se zas obléknout? Myslela jsem, že jste z nějaké komise,“ začala našťavaně a trochu nervózně sbírat části svého oblečení. Držíc všechno v náruči, by nejraději rychle vyběhla za dveře, z téhle jámy lvové. Pak jí teprve došlo, jaká je to hloupost; položila hromádku na židli a celá rudá v ní začala hledat to nejdůležitější.

Ve srovnání se svlékáním působí oblékání většinou nedůstojně. Bez ohledu na pořadí. Svlékání je cesta k přirozenosti. Oblékání je snaha o zakrytí domnělých nedostatků, nesmyslné urovnávání drobností, nemajících často význam ani napohled.

„A nedívejte se na mě tak!“

„Před chvílí jste se zlobila, že se nedívám vůbec.“

„To jsem ještě netušila...“ neuměla hned vyjádřit, co vlastně netušila.

„Že umíte všechno na jedničku?“ pokusil se jí pomoci.

„Nevěděla jsem, že nejste...že jste jen záskok za tu...“

„Požádala mě na dnešek o pomoc. Udělalo se jí v noci zle a přitom měla zrovna sjednanou tuhle poslední šanci pro největší ignoranty. Mezi ty ale vy, zdá se, jaksí nezapadáte. Jsem její...“

„Neříkejte nikde, že jste... mě viděl nahou,“ změknl najednou tón jejího hlasu.

„Slibuji. Mám k tomu ostatně své důvody.“ Z jeho odpovědi zazníval nepochopitelný smutek. Po celou dobu, co se před ním odehrávalo to divadlo, vlastně působil smutným dojmem, ale ona si to naplno uvědomila až teď. „Svěřím vám na oplátku zas jedno své tajemství,“ řekl tišeji a nepatrně se začervenál.

„Děkuji,“ zarazila se napjatě, jako by zaváhala, má-li si zapnout i ten poslední knoflíček u krku. „Za všechno.“

„Já děkuji vám. Za to, co jste dnes ukázala. Dávno už jsem se nesetkal s tak...“

„Slíbil jste přece, že už o tom nebudete mluvit,“ připomenula mu ostýchavě.

„...s tak zaníceným přístupem k látce. Nic jiného na vás bohužel obdivovat nemohu.“

Nechápavě na něj pohlédla. Připadalo jí skoro jako by říkal, že se mu nelíbí. Je snad tak ošklivá? Neměla by se urazit?

Sáhl do stolu, a aniž by z ní spustil oči, vytáhl otýpku vzájemně pospojovaných tyček. Chvilí si s ní hrál, jako by to bylo jakési jednorozměrné leporelo. Výsledkem té hry nakonec pro kontrolu lehce švihnul do vzduchu. Vstal a napřáhl před sebe bílou hůl.

Namaluj mi dráty

* Prolog *

Mžourám do ranní záře oken protějššího činžáku. Holky za nimi vstávají, svlékají noc a oblékají den. Přicházejí. Rostou. Odcházejí. Střídají se. Jako ona. Pár měsíců už je to za námi. Přebírám, co zbylo. Barvy, obrázky. Pozůstalost. Taky e-mailová schránka, kterou už nikdo nebude používat. Je v některých případech možné získat od správce heslo?

* Golondrína *

Na mrazivé, tmavnoucí večerní obloze se z rudých záblesků Marsu snažím vyčíst pár slov básně. Překládám z morse-kódu /-./-./-./ Hvězdy vidíš (Mars je planeta, tuším). Puškina jsi četla... A dál to nejspíš znáš sama. Kvůli tomu nepíšu. (A kvůli čemu vlastně? Má snad smysl předstírat, že korespondence s dívkou může mít ještě jiný důvod, než je pokus o penetraci nehluboké, designově jistě velmi zdařilé jeskyňky?) ...

A ještě pár dalších vět. Začalo to spíš jako obhroublý žert. Pokus o... O co vlastně? Odesláno do – řekněme do jedné e-mailové konference. Nezajímá snad někoho do které. Nečekal jsem odpověď. Jen jsem žertoval.

Máte 1 novou zprávu, překvapilo mě po chvíli. Odesílatel Golondrina-šnek-něco.cz. Na šneka docela rychlá odpověď, řekl bych. Šnek se říkalo zavináči, symbolu rodícího se způsobu komunikace. Golondrina – Golondrina mi neříkalo nic. Hezké slovo; na pohled. Zatahalo za oči. Stejně jako koncovky sloves, popisujících minulost. Potvrzovaly tušení. K tomu ta kapalinou posílená fantazie. V práci jsme předtím něco slavili. I ona zřejmě žertovala, když odpověděla:

Hvězdy vídám zřídka. Jen prolétám. Mars je ta čokoládová? Morse-kód je morseovka? To jsme hráli na táboře, ještě když jsem... dávno. Puškina jsem nečetla a dál to neznám. *Pentetrace* - to je něco, co se leje na střechy? Jeskyňky rodí malé draky?

Bez podpisu. Nejspíš mladá holka bez... zbytečných starostí. Nebo se nakazila ode mne? Taky jsem se předtím nepodepsal. A v další odpovědi jsem to nenapravitel.

Morseovka nebo *penetrace*? Obojí je povětšinou jenom hra. Bezpečná hra, skýtající nebezpečná tajemství... Nevěř nikomu nad dvacet. Unavené oči, oslazené čokoládou z Marsu, se posílily o přídavné optické členy. Ani přes ně však nedohlédnou tak hluboko, jak by zamýšlely. Kolik očí má moje Mart'anka?

Odesláno. Už jsem se tím chtěl přestat zabývat. Ještě uklidit, a domů. Před odchodem mě zvědavost vrátila do židle. Jakkpak asi může odpovědět na tak hloupou otázku?

> Kolik očí má moje Mart'anka?

Jo ták...?! Nejsem žádná Tvoje! Mart'anka. Oči mám dvě. Černý, co trochu zelenaj. Každý je teď sice pro někoho jinýho, ale i tak vidí, že ty nejseš to, co ze sebe děláš. Fakt je ti dvacet? Zdáš se být takový smutný, unavený, jako by ti bylo spíš padesát. Ale to není špatně. Proč si hraješ na horšího, než jsi? Někdo ti ubližuje?

Ráda bych Ti nějak pomohla. Jenže tys už na cestě z Marsu, zatímco já teprv jednomu na Zemi jen vyprávěla o Venuši. Četl bys dál, i kdybych psala polohlasem? Slibuju, že až mi naroste třetí oko, bude jen pro tebe, ty můj Čtyřoký.

Zpočátku péče, jak kdyby mi psala moje starší sestra. Ke konci ji to zřejmě přestalo bavit. Jenže právě v tu chvíli to mě bavit začalo. Dostal jsem chuť zeptat se, *kde* bude ono třetí oko: Na punčoše? Jak to vlastně myslela s tím Čtyřokým? Musí být ten, kdo nosí brýle, starý? Zkusil jsem počítat. Nemusí, pokud je ovšem nepoužívá tak dlouho jako já. Svět přes

brýle se mi vysmívá od první třídy a teď chodím do... třicáté deváté. Ji, tedy Golondrínu, jsem znal pár minut a začalo mi připadat, že bych za ni své brýle klidně vyměnil. A hned jsem se taky zeptal:

Čipak ty seš, krásná Mart'anko?

Odpovědi jsem se nedočkal. To slovo, které bych si přál zahlédnout, jsem si mohl jen nechat zdát.

Kolem cesty z práce, na šedých betonových zdech zpestřených místy nečitelným výlevem citů, taková slova taky napsaná nebývají. Jedna z těch čmáranic se mi zazdála něčím povědomá.

* Hlava *

„... nebo pořád ještě nemáš rozum?“

„-!“

„To je jedno, že na obyčejný beton. Neříkej mi, že...“

Prásknutí dveřmi přišlo dřív, než jsem dokončil větu. To mě umí vždycky nejvíc dožrat. Jako by to ani nebyl můj potomek, ale nějaký spratek z ulice. Člověk se z nich snaží něco vychovat a jim ani nestojí za to, aby počkali, až domluví. Vlastní dítě! Od cizího by to tak neranilo. Proč to bolí vždycky jen jednoho ze zúčastněných? Nezasloužil by ten druhý něco, co by taky pořádně zabořelo? A nejspíš dvakrát za sebou. Jenže s tím se mělo začít dřív.

„Co jste si zas udělali?“ podivila se žena, jako by snad ani nepoznala, na čí straně je chyba.

„Nejradší bych...!“ nehodlal jsem nahlas říct nic z toho, co jsem měl na mysli.

„Ale klid, představ si sebe v tomhle věku,“ využila pomlku v mé nedokončené myšlence.

Nejvíce ze všeho mě dokáže naštvat, když mi někdo skáče do řeči. Zvláště když zrovna uvažuji, jak nejlépe vyjádřit to, na co myslím. Teď abych uvažoval ještě o tom, co si myslí žena. Co že si to mám představit? Nesnáším tohle srovnávání nesrovnatelného a zdržování odbočováním od tématu. Každý by měl mít vyhrazený čas na odpověď. Jako při šachách.

Navázala úplně odjinud: „Už's jí dal peníze na ty knihy? Včera si je musela vzít ze svého.“

Jó, peníze! To je to jediné, co ode mě potřebuje. Ale nechat si poradit nebo aspoň vyposlechnout můj názor, to je ztráta času. Nahlas jsem se ale jen dotázal, kolik to bylo, a položil požadovaný obnos na stůl. Snad přijde domů dřív, než usnu. Chtěl bych se jí ještě na něco zeptat. A nebo radši ne.

Usnout se mi nepodařilo. Slyšel jsem, jak se vrátila. Zase rozsvítila skoro celý byt. A voda tekla tak dlouho. Kdyby si aspoň zavřela dveře do koupelny, aby nedělala takový rámus. Její silueta několikrát protlnula zorné pole prosklených dveří ložnice. Už jsem skoro spal, když mě probral hovor. Pootevřel jsem. Telefonovala. Aparát máme v předsíni. Kdyby byl v jejím pokoji, jak si přála, asi bych se nedoplátil. Když není někde v tahu, sedí na drátě. Teda spíš stojí. Kroutila se před zrcadlem, jak kdyby se chystala na námluvy. Taky by nemusela chodit po bytě nahá; ale vlastně proč ne?

Otráveně jsem zavřel oči a z polospánku mě vyrušil až hlas z jejího pokoje. Znělo to, jako by brečela. Tolik jsem jí toho přece neřekl. Ani jsem nestačil. Ale kvůli tomu to asi nebylo.

V noci se mi – což se moc často nestává – zdál sen: Přišel o ni požádat nějaký nápadník. Říkal, že je z jiného města, ale mně připadal spíš jak z jiné planety. Ona pořád ještě stála před zrcadlem, v tom snu, a jen se trochu zakryla ručníkem. Když se jí chystal vzít za ruku, že si ji odvede, chytnul jsem ho pod krkem a... probudila mě bolest nehtu, zlomeného o zeď. Už jsem znovu neusnul.

Ráno, když jsem vařil čaj, se ani neukázala. Kousky jejího oblečení byly roztroušené po celém bytě. Peníze se stolu pryč, místo nich ručník a cedulka: 'Potřebuju ještě na obědy'. Přešla mě chuť na snídani. Vlítnul jsem do jejího pokoje a... Ještě spala. První nápad, zařvat jí do sna, mi z ničeho nic připomněl, jak mluvila ze spaní, když byla malá. Něco nevyslovitelného mi proběhlo hlavou a já se najednou neubráníl a něžně se dotkl jejích vlasů. Jak dlouho jsem jí nedal pusy, bych se nedopočítal. Jen se otočila, spokojeně zavrněla a vystrčila bílý zadek. Sněhurka.

Každý má, co si zaslouží, říká jedno staré přísloví. Jenže za co jsem si tohle zasloužil já, na to jsem dodnes nepřišel.

* Dvě hlavy *

Tenhle pocit už jsem nezažil léta. Naposled snad v době, kdy slovo děkuji ještě mělo svou váhu a čtyřmístná číslíčka, tvořící jednou měsíčně jeho dodatek, začínala jedničkou. Těšil jsem se ráno do práce! Kvůli Golondríně. Co kdyby na mě ještě nezapomněla?

Obsah e-mailové schránky mou náladu ještě vylepšil. Kromě dvou služebních v ní totiž čekala i jedna soukromá zpráva. Pocit před jejím otevřením se blížil vzrušení.

> Čípak ty seš, krásná Mart'anko?

Mart'anka není člověk, zvíře ani věc, co by patřila komukoli na Zemi. Patří jen tomu, kdo ji vidí, a vidí ji jen ten, koho si sama vybere. Co když není krásná? A co když už má třetí oko? Co když má taky dvě hlavy? V kopcích za městem... jsou prý draci.

Dvě hlavy? Uvědomil jsem si, že cítím něco podobného. Máme snad podobné myšlenky? Myslí na to, na co já? Je to možné?! Kdy to začalo? Dvě hlavy: jednu mám na vydělávání peněz a ukládání všedních starostí. Tu druhou, tu mám pro sebe, pro radost, a až do všerejška už jen ubývalo příležitostí, ji někomu představovat. Je to taková tajná hlava. Rodí se v ní tajné myšlenky a ty se pak tajnými cestami setkávají s jinými tajnými myšlenkami utajovaných jedinců stejného druhu. Spolu si ty moje dvě hlavy moc nepopovídají. Mluví každá jinou řečí. Snad o sobě skoro ani neví. Kdyby věděly, musely by se nejspíš hned pohádat. Jestlipak je Golondrína jedincem stejného druhu? Odpověděl jsem jí nabídkou:

Kdyby se Tvé dvě hlavy spolu hádaly, ať se ke mně ta ošklivější přijde utěšit. Pohladím ji po vlasech, třeba i poškrábu na jazyku a budu jí vyprávět pohádku.

Odeslal jsem, netuše jakou pohádku si vymyslím, kdyby se po ní sháněla. Asi si ale té nabídky vůbec nevšimla. Ze závěrečné interpunkce jsem odhadoval, že můj vzkaz ani nedočetla do konce.

Jaks přišel na to, že jsem ošklivá? To mi teda řekni a nešetř mě!!!

Rozhodl jsem se ji ještě chvíli popichovat. Neměl jsem dojem, že bych ji tím zapudil natrvalo. Ráno si přece sama začala.

Na to jsem nepřišel já. Součin krásy a inteligence bývá u děvčat konstantní. To říkal kdysi jeden můj učitel. A já bych chtěl aspoň na sklonku života poznat chytrou dívku.

Chvíli bylo ticho; Nebo tak aspoň působila obrazovka, nepřinášející upozornění na další doručenou zprávu. Konečně:

Tak to máš štěstí, protože moje hezčí hlava před chvílí usnula. Teď si můžeme v klidu poklávesit. Fakt už jsi tak starej? Nic si z toho nedělej. To se jen tak cítíš. To chce přijít na jiné myšlenky. Začít odjinud. Pomůžu ti, uvidíš.

Začal jsem mít dojem, že i jedna z mých hlav zrovna spí. Asi ta rozumnější.

Vtom někdo vtrhnul do dveří.

„Máš chvíličku?“ tvářil se neodbytně.

Přepnul jsem obrazovku a předstíral čínorodé soustředění.

„Máš už ty změny na zítřek?“ trval na jednoznačné odpovědi.

Jenže já měl místo zítřejšího testování hlavu plnou dívky se dvěma tvářemi. Zrovna jsem vymýšlel, čím okouzlit tu ošklivější. V mých představách se ta ošklivost projevovala smutným pohledem.

„Tak za pět minut všichni u mě. Domluvíme se, co je ještě potřeba předělat,“ rozhodl rázně narušitel a zmizel.

A mně se zatím chtělo předělávat svět; vrátit úsměv povadlým dívčím očím.

Tak co je s tebou, Čtyřoký? Mám už jen čtvrt hodiny do konce přestávky.

Tehdy se výjimečně probudila má rozumnější hlava: „Nech to být, tudy cesta nevede!“ pokusila se radit. Rád bych ji poslechnul, ale najednou jsem nemohl najít žádný důvod, proč bych měl. Zato spoustu důvodů, proč ne. Když se dvě hlavy hádají, musí se někomu svěřit.

Co s tebou? Překážíš mi/Chybíš mi. Není co škrtnout. V sobotu zajdu do kopců za městem a udělám se vším rázný konec. Mečem, jak hrdina z pohádek. Jen nevím, kterou useknout první. „Kterápak z vás je hezčí?“ zavolám, a až se obě natáhnou s výkřikem „Já!“, dvakrát tnu hranou dřevěného pravitka. Dodělávajícího ještěra (ještěrku) opatrně vložím do měkce vystlané korby kolečka, abych ji mohl doma v teple... naporcovat a uložit do mrazáku. Hlavy pak se všemi poctami a vlajkou, staženou na půl žerdi, slavnostně... zakopu na hnojišti v rohu zahrady.

Neber si to osobně. A piš jen šeptem. Ať nevzbudíš druhou hlavu.

V tom vzkazu byla trocha pravdy a pak taky spousta citů, které mi v tu chvíli zamazaly brýle medem. Několikrát jsem jej přečetl a váhal. Jak kdysi před prvním dotknutím se dívčí ruky. Mám-nemám; Zahodit? Odeslat? Zavřel jsem oči a párkrát naslepo plácnul prsty obou rukou do klávesnice. Ruská ruleta. Jen místo kulky bumerang, co se za chvíli vrátí:

Myslela jsem, že zasloužím lepší konec než mrazák a hnojiště, :- (fňuk. Hele nezlob se, já už fak musím na hodinu. Ale nemysli, že mě nebavíš. Můžeme pokračovat. Až mi dorostou další hlavy a oči. Po vyučování, třeba.

Pohádkovej hrdina s kolečkem byl dobrej. Jak se piše šeptem? Co je to *říd'~Môl*-?

Začal jsem z toho všeho být poněkud zmatený. Je opravdu možné, že by ji bavilo si se mnou psát? Dokonce *šeptem*...? Co všechno by ji ještě mohlo bavit? Co z toho by bavilo mne? Kdy jí končí vyučování? Skoro jsem se začal stydět i klást si v duchu další otázky. Posledních tří jsem se až zalekl: Kolik je jí let? Kde je ta škola? Mám nějaké peníze?

* Ypsilon a Ů *

„Jaks na tohle přišla?“

Začala něco vysvětlovat, ale balila to do spousty zájmen. Jak kdyby přede mnou něco tajila. Nemělo smysl ji nechat domluvit. Dřív než jsem poznal, co chce vůbec říct, jsem ji musel rázně umravnit.

„Že bych vás tam ještě všechny dovezl! Tebe převázanou mašlí s přiloženým věnováním. Myslíš snad, že rosteš pro jednoho z těch syčáků, co čmárají po zdech? Abych vám ještě kupoval barvy bys nechtěla?“

Znovu se pokusila něco říct. Jenže proč bych měl poslouchat co, když nevím, mluví-li pravdu. A jak můžu poznat, že mluví pravdu, když jí nevidím do očí?

„V půl šesté ať jsi doma a pohovoříme si.“ Nečekal jsem na další výmluvy a položil telefon. Dobře už bylo. Co bych teď dal za to, mít doma třeba jen parádívou a marnotratnou holku, jakou byla donedávna. Sněhurka... Občas bych se taky nejradši ztratil v hlubokém lese.

Máte 1 novou zprávu, mrklo na mě po chvíli. Uvědomil jsem si, že se ani netěším.

Co se stane, když se dvě vlaštovky, každá sedící na jiném drátě, dotknou zobáky? Záleží na tom, jestli z lásky, nebo nenávisti?

Okamžitě jsem zapomněl na všechny nepříjemnosti i na to, kam patřím. Byl to pocit, jako by se přede mnou otevřel nový svět. Jen můj. Neviditelný. Nevinný a neškodný. Dostal jsem najednou chuť ten svět dobývat. Jako dávní mořeplavci. Bez map, a bez telefonů. Práce taky počká... Málem jsem začal přemýšlet ve verších. Dávno zapomenuté sny o dalekých cestách se začaly prát s šedivou skutečností; Telefonáty s rodinou a k tomu to zítřejší testování... Utéct tomu všemu. Kdy už jí skončí to zatracené vyučování.

Už umíš všechna písmenka, školačko? Nejen ta tiskací na klávesnici, ale i velké Ypsilon, psané rukou.

Do očí bych tohle nikdy žádné neřekl, ale díky anonymitě nabralo moje dobývání světa až nečekaně přímý směr. Naštěstí buď nebyla příliš důvtipná nebo byla naopak velmi smířlivá. Nebo ztratila zábrany ze stejných důvodů jako já.

Písmenka... to jo. Co je zvláštního na velkém psacím Ypsilon? Letos maturuju, tak snad už umím všechny. Nebo je na některý potřeba řidičák? Ten mám taky. A nepřipomínej pořád to, o čem se nemá, ale stejně se na to

nedá zapomenout. Ještě jednou a přidám se k hejnu, a už mě nikdy...
nenajdeš mezi ostatními.

Maturantka. Takže plnoletá už asi bude. To tedy můžu ještě trochu
přítvrdit. Jaké hejno má na mysli?

Když umíš velké psací Ypsilon, to už možná svedeš i velké Ů s kroužkem.
Aspoň se pozná, jestli máme stejné kódování.

Po odeslání dvou posledních dvojsmyslných zpráviček jsem na sebe
chvíli byl náramně pyšný. Pak ta chvíle začala být příliš dlouhá.
Kontroloval jsem příchozí poštu snad každé dvě minuty a do konce
pracovní doby už jsem nic pořádného neudělal. V duchu jsem zvažoval,
jestli neodpovídá proto, že se jí ty narážky dotkly, nebo už jen musela ze
školy domů. Taky mě napadlo, že tam třeba stále ještě sedí, ale píše si
s někým jiným. Představoval jsem si prsty, bušící vztekle do klávesnice.
Kdyby aspoň vztekle, to by znamenalo, že jí na mně záleží a že se zase
ozve, až jí přejde zlost. Nakonec jsem se jí zkusil omluvit:

Přelepil jsem Ů na klávesnici. Není potřeba. Na Y je zvláštní jen to, že
vypadá jako vlaštovčí ocásek. A kdyby se Ti nelíbilo ještě nějaké další
nemravné písmeno, přelepím ho také. Haló, jsi tam?

Nebyla. Nebo nechtěla být.

*** Kráva ***

Čím dřív přijdete z práce domů, tím silněji si uvědomíte, jak jste tam
zbyteční; zvláště pokud ve vás ten pocit nepotřebnosti byl už předtím. Děšť
mou náladu jen umocňoval.

Mokrý kabát a boty v předsíni svědčily o Sněhurčině přítomnosti. Ticho,
trčící z jejího pokoje, naznačovalo opak. V době rádií a televizí vytváří
prostor bez zvuků podivné napětí. Našlapoval jsem tiše, ale ne s úmyslem
špehovat. Jen zjistit, jestli je tam. Byla. Zaslechl jsem něco jako vzdychání
nebo vzlykání. Jako když pláče, a pak takové téměř psí zakňučení.

Otevřel jsem. Seděla na zemi s rukama v klíně. Zády ke dveřím, zakloněnou hlavu opřenou o postel. Zamrazilo mě, když jsem rozeznal, co leží vedle ní. To ne! Tolik jsem jí toho přece do telefonu neřekl. Všechno, i s tím včerejším výstupem, mi prolétlo hlavou, když jsem se vrhnul po poloprázdné lahvičce s léky.

„Koliks jich...“, selhal mi hlas.

Otočila hlavou, rozhodila ruce a rychle je zas dala za záda, jako když chce něco schovat. Provinilý pohled přešel ve zmatený. Přepočítal jsem v dlani hromádku červených peciček. Sedm. '40 tablet', stálo na lahvičce. Čtyřicet mínus sedm, snažil jsem se překotně spočítat...

„To mi dala kámoška,“ utrousila tónem, jako by se jí nic z toho, co je tady, netýkalo.

„Proč, proboha. Co je to za... kamarádku, co by tě nechala klidně... Která, jak se jmenuje?!“

„Ale klid, dala si to ke mně, aby neudělala ňákou blbost; dneska. Protože dneska večer...“

Zdvihl jsem ji se země a objal, ale ještě jsem si nebyl jistý, jestli jí v příští vteřině nenafackuji.

„Zasloužila bys...“, popadal jsem dech.

„Pust mě! Nech mě bejt! sakra.“

„Vždyť ti nic... Jen o tebe mám strach,“ začal jsem se málem omlouvat.

„Na to ti kašlu... Teda promiň. Já o ní taky. Přemluvila jsem jí. Aby si to ke mně schovala. Nechala jsem jí jen ten jeden, co bere před spaním. Je to hrozná kráva.“

*** Sněhurka a darebák ***

O co dřív se vám povede odejít ráno do práce, o to později se večer vrátíte domů. A já byl ten den rozhodnutý pracovat až do... nedočkání.

Zdržení, když jsem ráno nahlédl do pokoje, bylo zcela mimo plán. Bez známek čehokoli neobvyklého pravidelně oddechovala. Holá bílá ramena se zdvihala a klesala. Sněhurka. Snad jsem ji chtěl příkrýt, ale pak mi to přišlo jako nevhodná péče. Nebo jsem se styděl blíž kvůli nahému zadku? Vzpomínám si, že mě napadlo, jestli by se místo zakrývání ramen – tedy už před pár lety – nepatřilo přiložit ruku spíš tam. Prudčeji a několikrát za sebou. Tenkrát to ještě mohlo přispět ke vzájemnému porozumění. Jenže tenkrát to nebylo potřeba.

„Nebud' jí, má dneska až od devíti,“ šeptla žena a táhla mě z dětského pokoje.

Dětský; můžu mu tak ještě říkat? Kdyby mě tak slyšela! Hned by byl námět na další různici. Ona, a dítě! Co všechno jsem ji chtěl naučit, a nakonec se budu muset učit sám; Jak se s ní dohodnout. Všechny holky přitom nejsou takové, vzpomněl jsem si na Golondrínu. Proč zrovna já musím mít doma jednu z těch, kvůli kterým je potřeba absolvovat kurs pro dorozumívání se vzdálenými civilizacemi.

A tehdy mě asi napadlo to účelové zdůvodnění. Nápad, jak své pozdní vzplanutí vysvětlit něčím, za co bych se mohl schovat. Jako když se věřící vymlouvají, že jejich Bůh to tak chtěl; darebáci. Nebo mě to napadlo až v práci při čtení dalšího dopisu? Taky jsem se ze slovníku dozvěděl, že Golondrina znamená v cizí řeči vlaštovka.

* Alibi *

Čaj, a když už i ten mi začal lézt krkem, káva. Výčitky svědomí, vyvolané vzpomínkou na včerejší nemravnou hru s písmenky, mi znemožňovaly se na cokoli soustředit. Čekal jsem zprávu, ale Golondrina se stále neozývala. Zrovna teď, když konečně vím, k čemu ji využít. Jen ať už prosím napíše. Napíše ještě vůbec? Obava, že možná ne, zabořila. Už jsem ale dost starý, abych věděl, že tahle bolest přejde. Jen ne hned. Jak hluboce zdrcující. Jak povrchně nezodpovědné. Neznámá cizí holka, se kterou je mi líp, než s těmi dvěma vlastními. Někdo, na kom mi zase po létech záleží. Osoba, kterou bych chtěl chránit. Kamarádka, se kterou se sblížuji. A druhá, kterou ztrácím; vzpomněl jsem si na Sněhurku, a pak na ten nápad, co jsem dostal, když jsem ji ráno pozoroval spící. Já vlastně nepáchám nic špatného, když si píšu se stejně starou holkou jako mám doma. Vždyť já to přece dělám hlavně proto, abych se stal chápavějším rodičem. Moje tajná kamarádka mi v tom pomůže. To je přece úžasný nápad. Možná dost originální, ale proč bych zrovna já nemohl být první, koho tohle napadlo. Jednou to budou možná doporučovat psychologové v rodičovských poradnách, maloval jsem si dál svůj Svět. Jak jednoduché, spojím příjemné s užitečným. Nebo si jen vymyslím alibi?

Máte 1 novou zprávu. Kávovou depresi vystřídala písmenková euforie.

> Na Y je zvláštní jen to, že vypadá jako vlaštovčí ocásek

Moje dvě hlavy se včera pohádaly. Pohádat, to je jako pohádka. Jakou pohádku poviš té ošklivější vlaštovce?

Žádná zmínka o mých včerejších dvojsmyslných narážkách. Ani o tom, že přijímá omluvu. Asi ji to přešlo. Nebo vůbec nedošlo. Nebo by snad chtěla...? Pohádku!, uvědomil jsem si s úlekem, a ten mi připomněl včerejší zamrazení při pohledu na otrávenou – tedy jen domněle otrávenou – Sněhurku. Námět příběhu byl přirozeným pokračováním.

Sněhurka byla taková malá darebačka, co se nepořádně oblékala (nebo pořádně neoblékala). Stále se jenom natřásala před zrcadlem. Její táta často nebyl doma, a když už to fintění a zahálení nemohla ani její matka vydržet, zrcadlo Sněhurce rozbila. Sněhurka křičela, plakala a pak zkoušela ze zbylých střípků poskládat menší zrcátko, aby se do něj aspoň tvářička vešla. Sklíčka se jí ale v prstech zbarvila do ruda a přes zaschlou krev už nebylo vidět nic.

Umřu, když nebudu moci každý den pozorovat svou krásnou tvář a dívčí postavu, rozhodla se Sněhurka a vydala se za myslivcem, doufajíc, že si od něj půjčí flintu. Na zahradě nebyl, a když došla až k lesu napadlo ji, že do něj vejde a půjde a půjde, až zajde. Ten les prý ještě nikdo nikdy nepřešel. Jenže Sněhurka nepošla, ale prošla a došla až k chaloupce.

Vylekalo ji mocné vrčení. Jak smečka vlků to znělo. Očekávajíc nejhorší, odevzdaně vstoupila. Místnost naplňovalo chrápání sedmi hrdel. Zatřásla každým spáčem, ale žádný se nevbudil. Aby taky jo, když se každý večer museli nacpat prášky na spaní, aby vůbec jeden přes druhého usnuli. Potichu prošla ložnicí a z každého stolku sebrala jednu červenou lentilku. Plnou dlaň nasypala do pusy a postupně zapila sedmi doušky ze sedmi hrnečků. Pak se natáhla na tebech uprostřed chaloupky a pokojně usnula.

Trpaslíci se probudili až před polednem, ale netvářili se překvapeně.

„Zase nějaká, co se přejedla bonbónů,“ řekl ten s nejdelšími vousy.

„Jako tuhle ta, co pak měla tak oteklé břicho,“ řekl ten s brýlemi.

„Princ už by tu měl být každou chvíli,“ pronesli všichni sborem. Jenže princ netáhnul a netáhnul.

„Asi má dovolenou,“ řekl ten s nejdelšími vousy.

„Nebo se včera zdržel U Kocoura,“ řekl ten s červeným nosem.

„Ták to nám Sněhurka umře,“ pronesli všichni sborem a začali z ní sundavat šaty, aby byla nastávající mrtvola obtížněji identifikovatelná.

„Pokladů ubývá, někdo musí zakopávat nové,“ řekl ten s botama od bláta, a s motykou v ruce se vydal hloubit jámu.

Jenže kde se vzal, tu se vzal, objevil se takový fousatý dědek. Ani koně neměl; přijel na takovém rezatém kulotřasu a hned se ptá: „Neviděli jste tudy jít Sněhurku?“

„Neviděli,“ odpověděli sborem trpaslíci, jenže dědek si všiml toho roztahaného holčíčeho oblečení a hned měl jasno.

„I vy kujebáci!“ spustil na trpaslíky a protáhl se nízkým vchodem do chaloupky.

„Jablky se otráвила,“ vysvětlovali trpaslíci, aby od sebe odvrátili podezření. „Princ s každou vždycky třese,“ navrhovali jeden přes druhého odporovanou terapii.

Dědek začal se Sněhurkou cloumat a párkrát jí dal políček i herdu do zad. Nakonec si ji položil napříč přes kolena, aby měla ústa niž než žaludek a mohla snadněji dávit.

„Takhle by to šlo?“ odepnul opasek první trpaslík, ten s nejdelšími vousy, a přetáhl jím Sněhurku přes holou sněhobílou zadnici. Trochu hekla a vyskočil z ní červený korálek.

Ale to už napřahoval druhý trpaslík. A prásk!

„To přece nemůžete,“ chtěl ji dědek chránit, ale když viděl, jak se její tělo zbavuje jedu, zase si to rozmyslel.

Poslední prásk, a poslední prášek se rozkutálel po podlaze. Sněhurka se protáhla, otevřela oči a povídá: „Kdepa` tu máte zrcadlo?!“

Už jsem nevěděl, jak dál. Pohádku jsem nevyprávěl dávno, a nepsal nikdy, takže mi to překvapivě zabralo víc než půlhodinu. Uvědomil jsem si,

že bych měl za chvíli odevzdat tu zprávu o... ale to je jedno. Hlavně aby se Golondřině pohádka líbila a aby brzy odpověděla.

To byli pěkně zlí trpaslíci. Ty určitě nebyli z pohádky. Mám pocit, jako by tě něco sužovalo. Ráda bych ti pomohla, jen nevím jak.

Nepovažoval jsem za vhodné svěřovat se, odkud mám předlohu. Na to by mi neměla co odpovědět. I když – kdo ví. A tak jsem dodal jen:

Ti byli ze života. Život je plný zlých trpaslíků. Tihle byli aspoň k něčemu užiteční.

Dlouho žádná odezva. Po pravdě řečeno, jsem si neuměl představit, co by zrovna na tohle odpověděla. Tajně jsem ovšem doufal, že něco by mohla; a to hned ze dvou důvodů: Jednak jsem začal být závislý na jakémkoli shluku písmen, který mi věnovala, a za druhé jsem si zase vzpomněl na ten svůj alibistický nápad. Kdyby mi teď napsala něco rozumného, bylo by mi vlastně dáno za pravdu. Jenže už jsem se žádné odpovědi nedočkal. Ranní deprese se během dne postupně vrátila.

*** Bezhlavá ***

Ve skleslé náladě, menší, starší a strašně sám jsem se vracel do bezpečného zázemí. Domů, ke svým holkám. Holky..., zavzpomínal jsem. Dříve, tedy úplně dávno, se mi na holkách líbily hlavně vlasy; Žena má teď krátké, ale dcera dlouhé. Od malička jsem jí z legrace sliboval, že přijde-li jednou ostříhaná, může si rovnou přinést prut. A až tenhle večer mi došlo, že jsem stejně nikdy nevěděl, k čemu by mi byl.

Něco mi na ní bylo divné, ještě než sundala čepici. Číslo z ní takové bezhlavé odhodlání. Když se dívka vzdá vlasů, odhodí stranou ženskou marnivost a začne se víc věnovat svému nitru. A toho jsem se bál. Měl jsem chuť vzít ji do náruče a konejšit: „Holčičko moje, co se ti to stalo,“ jenže jsem nemohl dělat vůbec nic. Jen se dívat na holohlavou holku a udržet na tváři nepohoršený výraz.

Ještě ráno při probouzení jsem si namlouval, že se mi to všechno jen zdálo. Vstanu a potkám zase rozčuchanou a rozesmátou Sněhurku. Za ty vlasy a úsměv bych dal... i tu tajnou e-mailovou adresu. Napadlo mě

podívat se do smetí. Téměř navrchu leželo několik zatočených pramínků. Pohladil jsem je a pak jsem jeden vzal, a s pocitem zloděje si ho schoval v kapse starého saka. Zloděj, zločin a trest. Jestli to všechno není jen trest za mou troufalost. Dítě vychovává rodiče... Už na tu adresu víckrát nenapišu. Jenže bezhlavá touha byla silnější. Než jsem dojel do práce, už jsem věděl i *co* nenapišu.

Občas Tě miluju. Občas se taky opiju a vždycky z toho zas vystřízlivím. Občas je mi veselo a stejně často na to zas zapomenu. A pak je mi dlouho smutno a váhám, jestli se opít, nebo zamilovat. Celou noc jsem se toulal po polích a viděl jen holé bílé pláně bez jediného křídla, jen prázdné dráty a opuštěné stopy, občas. Bylo mi z toho smutno. Ještě je. A v Nápojích na rohu mají zrovna inventúru...

Celý den – s malými přestávkami – jsem hypnotizoval kouzelný řádek, oznamující příchod nové zprávy. Marň. Na mysl mi přicházelo tolik nápadů a tolik hezkých vět, které bych jí chtěl poslat, ale rozhodl jsem se vydržet s odpovědí, dokud se sama neozve. Potrestat ji. Aby nemyslela, že... Nebo jen neví, co na tu inventuru v nápojích odpovědět. Co jiného bych jí místo ní mohl nabídnout? Druhý den ráno už jsem to nevydržel:

Být tak na chvíli malým dítětem a tušit, že všechno, co odešlo, teprve přijde... První Vánoce, první přečtená řádka, vlastní nůž, první políbek a první křídla, co s ním narostou. Kdyby tak šlo, neztratit z nich po celý život jediné pírkó. Jenže to nejde. A vlastně o to nejde, že to nejde. Po drátech jde (skoro) všechno. I když si odmyslíme to hlavní, na co všichni myslíme, zbyde ještě docela dost.

A teď už se zase usmívej, smím-li Ti vůbec něco radit.

Začal jsem se kousek po kousku rozdávat a posílat po drátech kdo ví kam. Být napnuté mezi sloupy, jako kdysi ty telegrafní, a přilétnout zrovna vlaštovky, určitě by je po usednutí brněly nožičky. Jenže místo vlaštovek poletovalo za oknem suché listí, a sítě, vedené podzemím a kdoví jak vůbec, nezaručovaly ani galvanické spojení mezi mou a její klávesnicí. Byl bych vděčný i za dvojtečku, pomlčku a závorku, ale ani další den nic.

Bojím se, že už ani nejsi. Tvá Duše krouží v podobě bludných proudů někde kolem zemních desek transformátorových stanic a nemůže najít cestu na tenhle Svět. Kde mám vlastně duši já? Najednou cítím jen chemoprén na rukou. Jestli to nebude tím, že mám tři duše: v předním kole, v zadním kole a... kde mám vlastně tu třetí? Snad ji někam schovalo to malé dítě, co se ve mně probudilo.

Další den bez odpovědi. Pomalu jsem se loučil. Být to před třiceti léty, byl bych příštích pár dnů sám sobě nebezpečný; v pětáctyřiceti už má každý několik loučení za sebou. Bez jakýchkoli iluzí jsem předpokládal, že ty mé výlevy nečte, ale maže, a posílá si s někým jiným přisprostlá psaníčka. Nebo se mi jen zdála. Jak to ale vysvětlit tomu dítěti, které ve mně přebývá? Co kdyby je náhodou přece jen četla; pak by snad bylo slušné se rozloučit. Kolik let už jsem nenapsal básničku? Počítal jsem jako při hře na schovávanou. Po desítkách.

Dík za to že jsi
(byť se mi jen zdáš)
Díky za ten sen
A dál už to znáš

Dík za úsměv, pláč
(jenž nevidím)
Černozelený...
Bloudí povětrím

V tomhle místě jsem se zarazil. Před očima mi stále kroužilo hejno štěbetajících poslů jara, ale k náladě, jež dala impuls mému neumělému veršování, se vlaštovky vůbec nehodily. Navíc jsem nepředpokládal, že by pro mne někde plakala; spíš ze mě má srandu.

A z úsměvu smích
(sborem zaznívá)
Tisíc hrdel Tvých
Krákokrákorá

Ještě asi tak stokrát přečíst – co kdyby slepé kuře našlo zrno –, a když už jsem se odhodlal odeslat, rozsvítil se mi před očima kouzelný řádek. **Máte 1 novou zprávu.** Rozechvřen napětím jsem chvíli odkládal otevření schránky. Co když mě čeká zklamání? Může mi přece psát kdokoli. Tušení mě ale nezklamalo. A tak se stalo, že básničku jsem jí už nikdy neodeslal.

Ještěs mi neodpověděl na otázku: Co se stane, když se dvě vlaštovky, každá sedící na jiném drátě, dotknou zobáky? Záleží na tom, jestli z lásky, nebo nenávisť?

Vím, co je vyražený dech. Tohle bylo silnější. Vím, co je dopis o lásce. Několik jsem jich v mládí napsal. V žádném jí ale nebylo soustředěno tolik na tak krátkém kousku. Nebo se to jen zdá?, když takový dopis přijde nečekaně; možná naposled v životě. Jak odpovědět? Nepřemýšlel jsem. Jen psal.

Nezáleží (jestli z lásky nebo z nenávisťi). Vždycky je to zabije. Jenže bude-li to z lásky, ani si toho nevšimnou a vzlétnou.

* Žiletka *

Čas a hmotnost patří mezi základní veličiny. Přesto se domnívám, že za určitých okolností lze první z nich převést ve druhou. Jak moc tíží rok života?

Cítě se o čtvrtstoletí lehčí, jsem si cestou domů polohlasně zpíval a občas se ohlédl po některé kolemjdoucí. „A tu taky,“ zašeptal jsem, když mi ohlédnutí připomnělo to, na co by chlap v mém věku měl už pomalu začít zapomínat. Počítal jsem poměr *brát/nebrat*, jako v té staré armádní hře. Zájemvzbuzujících žen zřejmě s věkem pozorovatele přibývá. To už jsem doma?, zazdála se mi cesta neuvěřitelně krátká.

Zpod vchodových dveří vykukoval kus papíru. Vypadal jako zastrčený dopis. Písmo jak od malíře. Panika vystřídala euforii dřív, než jsem dočetl první řádek.

Až budou znovu čtena tato slova, nebudu...

Zachvátil mě neřiditelný spěch. To vědomí, že nevím kde, kdy a co! Dovnitř, nebo ven? Snad to první. Třesoucíma se rukama jsem hledal správný klíč. Bylo odemčeno. Předsíň, Pokoj. Nebyla. Koupelna, zavřené dveře, šroubovák, píchnutí v dlani a ošklivé slovo. Vana a holá ležící postava. Proč mi zrovna v té chvíli došel původ slova holka? S vyděšeným pohledem si přikryla klín a já zahlédl v její ruce předmět, který jsem doma neviděl snad patnáct let. Držela žiletku! Uchopil jsem ji za obě zápěstí a roztáhl ruce od sebe. Z jedné stékal úzký proužek krve. Ukápl do vody a ta začala růžovět, pak rudnout. Najednou byla krve plná vana, jak v laciném hororu. Nikdy předtím se mi z pohledu na krev hlava nezatočila.

„Co sem sakra ležeš!“ vyjela, když ji opustil první úlek.

Zvednul jsem ji a obejmul.

„Nechtěl bys radši nákou ještě mladší?“

„Ne, tebe a živou!“ vlek l jsem ji v náručí do dětského(?) pokoje. Trochu se bránila, ale mlčky.

„Jak, živou?“ odsekla udiveně, když jsem s ní usedal na postel.

Zpozorněl jsem. „Ta žiletka...?“ nebyl jsem schopen dát dohromady celou větu.

„Co je s žiletkou? Nechci chodit po světě...“

Zacpal jsem jí pusou dlaní a měl chuť ji kolébat a říkat přitom *pš, pš, malá*.

„Pust!“ zbavila se roubíku v podobě mé ruky. „...chodit po světě jako náká vopice! Depilace, tos nikdy neslyšel?“

Všiml jsem si krve kolem jejích úst a podíval se na svou dlaň. Pak na její zápěstí. A pak se rozřehtala. Já s ní, i když mi bylo spíš do breku. Svalila se hlavou ke mně a já ji hladil tam, kde jiné holky nosí vlasy.

„Tos to vzala zgruntu. Taky všim střechu nad hlavou,“ pokusil jsem se zažertovat.

„Fakt ses o mě bál?“ přitulila se, a já se zastyděl za absurdnost svého omylu. Takhle se ztrapnit před vlastní dcerou.

„Nedívej se,“ špitla, ale tiskla se, až mi to začalo být nepříjemné. „Trochu se před tebou... nahá.“

Chtěl jsem se zvednout, ale objala mě okolo pasu.

„Pust,“ odstrčil jsem ji mírně a šel si otfít ruku od krve.

Vztekle za mnou zabouchla a otočila klíčem. Dvakrát. Pak bylo slyšet už jen vzlykání a vzdychání.

Snad to bylo opravdu tak, jak říkala, ale úplně jistý jsem si nebyl. Ten dopis, vzpomněl jsem si. Asi jsem ho upustil někde mezi dveřmi. Uvnitř nebyl, a ani venku jsem ho nenašel. Snad vítr, napadlo mě po jejím dalším, téměř zoufale znějícím, zasténání.

Už se mnou nepromluvila. Ani ráno. Jen cedulka na stole. Asi zas potřebuje peníze. Lístek jsem zlostně zmačkal a strčil do kapsy.

* Vlaštovky *

Dospělý člověk je okolnostmi občas donucen, navzdory tomu, co cítí, zaujmout pevné stanovisko.

Zaujal jsem ho cestou do zaměstnání. Už žádné další dopisování s Golondrínou; minimálně tedy ne kvůli vlastnímu potěšení. Jejího věku a pohledu na svět je třeba využít jako vodítka pro dorozumění se Sněhurkou. Člověku, jako jsem já, nemůže činit problém zavést předmět korespondence na některé z ožehavých témat. Nejlépe bude zeptat se přímo: Chce se ti někdy umřít? Nebo: Nemáš občas pocit, že tě nikdo nemá rád?

Tak nějak jsem si to maloval.

Máte 4 nové zprávy, zasvítit na mě po zapnutí stroje kouzelný řádek. Tři nějaké hloupé pracovní vzkazy; Ty počkají. Čtvrtý – srdce se mi rozbušilo – od mé tajné známé-neznámé. A všechny předchozí plány se rozplynuly.

Máš se? Dopisy od Tebe si večer čítávám.

Okamžitě jsem zapomněl na včerejší událost a představil si dívku ležící v posteli, jak zamilovaně bloumá nad listem papíru. Monitor počítače se mi nezdál hoden láskyplného pohledu. Monitor je dobrý leda tak na rychlé čtení krátkých zpráv. Taky se nevejde do postele. Formou jednořádkových vzkazů se pak odvíjela i naše další komunikace.

> Máš se?...

> Sebe bych měl, ale Ty mi chybíš. Co děláš dnes večer?

> Pláču.

- > A co pak?
- > Pak píšu dopis na rozloučenou.
- > Co blázníš?
- > Neblázním. Píšu ho skoro každé večer. Už jsem jich napsala spousty.
- > A co s nimi děláš?
- > Ráno si je čtu a pak je zahazuju.
- > Kam?
- > Z okna. Dělam z nich vlaštovky.
- > Mohl bych si nějaký přečíst?
- > Nemoh, protože bych pak musela... aspoň něco z toho, co v něm píšu.
- > A co v něm píšeš?
- > To se neříká.
- > A napsat by se to mohlo?
- > Mohlo, ale jen jednou. A to už bylo.
- > Co se pak stane s těmi vlaštovkami?
- > Odletěj do teplejších krajin...? Vlastně nevím. Už se o ně dál nestarám.
- > A co když je někdo najde a přečte si je?
- > Když mě nezná, tak je to jedno.
- > A nemohl bych si teda jednu přečíst? Já tě přece taky neznám.
- > Neznáš, ale to je něco jinýho. Ty nejseš cizí, i když mě neznáš. A už to teda dělat nebudu; kvůli tobě.
- > Už nebudeš psát dopisy na rozloučenou?
- > Ale prd. Už z nich nebudu dělat vlaštovky. Roztrhám je na kousíčky a sním. A dostanu zánět slepého střeva a... neumřu. Ale rozřiznu mi břicho a budu pak mít ošklivou jizvu. A nikdo mě nebude chtít. Kvůli Tobě :-)

Nějak jsem nevěděl, co na tohle odpovědět. Uvědomil jsem si, že jsem se bez vlastního přičinění přiblížil odpovědi na to, na co jsem se nedokázal zeptat. Trochu mě to uklidnilo. Uvažuje takhle nějak i Sněhurka? Papirové vlaštovky přestala dělat už dávno. Místo nich teď na ty papíry píše vzkazy. Vzpomněl jsem si na ten z rána, vyndal jej z kapsy a urovnal na stole.

Měli bychom si pohovořit o výši mého kapesného. Bereš na mě přece přídavky a taky existuje zákon, předepisující minimální částku výživného. Já tu taky nemusím být!

Káča jedna pitomá, co jí zase straší, pomyslel jsem si. Lístek jsem zmačkal a zahodil.

Znovu jsem si vzpomněl na poslední zprávičku od Golondríny. Slovo *neumřu* ve mně probudilo nečekané ochraňovatelské pudy. Myšlenky bloudily někde mezi hejnem letících ptáků, rovnoběžkami drátů nesoucích dobré zprávy a liniemi drátů, které někdy vidíme, jindy nevidíme a občas ani nepoznáme, jsme-li uvnitř nebo venku; Drátů ohraničujících náš svět. Letící hejno usedlo na drát a já z toho štěbetání nedokázal vyrozumět, jestli mě láká dovnitř, nebo jestli se mi vysmívá. Mé nerozumné dlaně se proměnily v křídla a přelétly na klávesnici.

S ušima plnýma štěbetání nastavuji neviditelnou klec do jižního větru, přinášejícího nevině posly jara. Nelovím; tak malým otvorem by kořist do pasti těžko zabloudila. Taky z ní lze kdykoli vylétnout, ta klec nemá dvířka. Mohlo by se stát, že se klec otočí naruby? Na co se vábí vlaštovky?

Rychle jsem přepnul obrazovku a sám sobě předstíral, že pracuji.

*** Azyl ***

Je jedno, co se stane. Důležité je, co jsme si od toho slibovali. Věděl jsem, že na řadě je ona, ale po předchozích zkušenostech mě zpráva od ní spíš překvapila.

Poslů jara se nedočkáš; hned tak. Otoč klec otvorem k severu. Jsem už asi poslední vlaštovka a za chvíli napadne sníh. Proč chceš, můj Čtyřoký, zrovna mně? Co kdybych už nebyla nevinná?

Drátěné vězení, zmiňované v předchozích dvou zprávách, se nabízelo ke srovnání s posledním slovem. Nevinnost: Je klecí, nebo je naopak veškerou tou sladkou volností kolem? A kolik má dalších významů? Mám se Golondríny zeptat?

Jistěs nikomu nepřála smrt, ani mu neusilovala o život... A jestlis usilovala o vznik nového života, či jen o iluzi jeho vzniku; nebo se s někým o tu iluzi podělila; to přece není žádná vina.

Pro tyhle dvě věty jsem na sebe začal být pyšný. Bylo v nich tolik tolerance, porozumění a návratu k lidské přirozenosti, až jsem se sám ze sebe rozněžnil. Její odpověď mě v tom rozpoložení podpořila.

Jsem zbloudilej stěhovavej pták, co hledá teplý kraj. Zdalipak jsou ještě k mání volná hnízda?

Vůbec jsem nedokázal odhadnout, kam až tohle může zajít. Asi jsem se nechal unést moudrostí z pohádek: když člověk neví, má se nechat vést vlastním srdcem. K nastolené náladě se představa pohádky docela hodila. Hlavně nic nevnučovat. Jen nabídnout, připustit, napadlo mě, než jsem nechal rozeběhnout prsty po klávesách.

Ptáče, co se uhnízdilo v mém srdci, má dveře stále otevřené.

A ona se ptala dál tak mile:

Nepřekáželo by jedno odrostlé kukaččí mládě v nekukaččím hnízdě?

Okouzující slova, jež zvolila pro svou otázku, mi dovolovala setrvat myšlenkami v pohádkové rovině.

Ptáče nešťastné, který bezcitný člověk Ti mohl nakukat, žes kukačkou?

To už nebyly jen brýle od medu. Stále víc jsem se topil v houstnoucím sladkém roztoku.

Víš, potřebovala bych se na pár dní někam uklidit. Už to takhle nemůžu dál vydržet. Bez Tebe... a s nimi. Asi jsem volná k adopci. Ještě mně chceš?

Všechny ty předchozí věty najednou zapadly do obrazu, který rázem získal velice jasnou podobu. Takhle jsem si to tedy nemaloval. Jenže jak jí

to sdělit? To od teďka budu i v tomhle tajném Světě už zase jen obyčejným starým lhářem? A můžu si za to sám. Tak odkud začnu:

Zaslepen hřejivými otisky Tvých pařátků na nevládném mokrému sněhu jsem zcela zapomněl na ten hlavní důvod, proč zrovna Tebe, ptáče z rodu Hirundo: Úspora za potravu. Písmenka, co zobeš, nic nestojí (a navíc jsou služební). Jakou barvu máš nejradši? Která litera je nejchutnější? Já nejradši @ (zavináče), ale řekne-li se šnek, chuť mě zas přejde. Šneka nejím. Líbí se mi. Už dávno. Nejím taky slona a ptáky, jimž závidím, že mohou létat. A chobotnice. Těm závidím, že žijí tak hluboko. Nezašli jsme taky příliš hluboko?

Odmítnout, ale nerozhněvat. Odradit od toho ztřeštěného nápadu, ale neodradit od... od čeho vlastně? Bylo mi jasné, že tohle nemá řešení. Zhasnout obrazovku a už se nikdy nevrátit. Ne, takhle se ze světa neutíká. Ani z toho virtuálního. Třeba uteče první. Už neodpoví a odletí s hejnem. Nebyl jsem si jistý, jestli si to přeju, nebo se toho bojím.

Taky se jí nechtělo hned pryč, spíš se jen tak pomalu vytrácet. Její odpověď tak aspoň působila:

Já myslím... Já nevím... Já vím. Tak já už jdu.

Cítil jsem se jak dítě, kterému ukradli hračky. Byl jsem přesvědčený, že je na tom stejně. Sedí na druhém konci pomyslného drátu a bojí se odejít. Bojí se toho, že přijde další zpráva i toho, že už žádná zpráva neprijde. Co jsme si to namalovali za svět, když je málem horší než ten opravdový. Snad teprve po půlhodině jsem se odvážil dotknout klávesnice a pokračovat v nedokončitelné komunikaci.

A kam jdeš? Počkej, půjdu s Tebou. Doprovodím Tě kam budeš chtít. Ale pak se musím vrátit.

Žádná odpověď. Tak ještě jeden pokus:

Těším se na jaro jako nikdy předtím. Každý pták nakonec najde svůj podzemní směr, podle něhož se na jaře zase vrátí. I moje vlaštovka. Poklávésí ještě někdy se starým výrem? Promiň, v mé věži už je plno.

Vypnul jsem monitor a při odchodu se po něm ještě několikrát smutně ohlédl. Jako by z něj na mne zahlížela. Ani nevím, jak vypadala, zamrzelo mě.

* Tramvaj *

Domů se šlapalo pomalu a ztěžka. Dívat se jen dopředu, opakoval jsem si v duchu. Rozhlédl jsem se až na železniční vlečce dole pod fabrikou. Koleje mi připomněly dálky a spojení se světem. Takové opravdovější spojení než jen po drátech, uvědomil jsem si ten propastný rozdíl. Jako mezi prožít a zaslechnout. Propasti se podobala i ta strašná díra v asfaltu mezi kolejnicemi.

Koleje, díra..., něco mi ta dvě slova připomněla, ale nemohl jsem si hned vzpomenout co, ani ve kterém z mých dvou světů. Až po chvíli. Tramvaj, Sněhurka; jak si před časem stěžovala a mluvila o tramvajích. V duchu jsem si to přehrál:

„Bydlíme v takové díře. Až budu velká, chtěla bych žít někde, kde aspoň jezdí tramvaj. Viš v kolika městech v Americe jezdí tramvaj?“

Pokusil jsem se zhlavy spočítat, v kolika městech jezdí tramvaj u nás, a došel k číslu sedm.

„A nestačilo by ti bydlet třeba v Plzni? Měla bys to za námi blíž.“

„Ale vy za mnou taky.“

„A to je dobře nebo špatně?“

„Já nevím.“

Ale zdálo se, že věděla. Jen nechtěla ranit. To se s ní ještě dalo mluvit. Dalo se mluvit se mnou? Jak to viděla ona? Jak to vidí obě?

* Malování *

Z těch tří smutných otázek mě probrala sanitka, vyjíždějící z naší ulice. Blikala majákem, ale nehoukala. Asi někdo dole z bytovek, odhadoval jsem, a pustil to z hlavy. Znovu jsem si na ni vzpomněl teprve před domem,

zaskočen zjištěním, že se nesvítí ani v jednom okně. Trochu mi zatrnulo, ale spíš z výčitek svědomí, že jdu tak pozdě. Přesněji řečeno proč.

Doma bylo nezvykle rozházeno. Jako když někdo ve spěchu odchází a neví, co si má vzít na sebe. U Sněhurky by mě to nijak nepřekvapilo. Uvědomil jsem si ale, že tentokrát se to týká obou. Usedl jsem do jejího pokoje a bez zájmu pozoroval uspořádání věcí. Po chvíli mě napadlo, že bych se o ní z toho uspořádání mohl něco dozvědět. Něco, co by mi pomohlo ji lépe pochopit, ale co mi ona nechce říct. Nechce nebo neumí. Nebo se neumím zeptat. Nebo počkat na odpověď. Místo toho čekám v práci u obrazovky na štěstí, které není; zastyděl jsem se. Chvilku jsem si dokonce pohrával s myšlenkou podívat se jí do tašky, do šuplete, prostě někam, kam, když je doma, nedohlédnu. Mohlo by to pomoci vzájemnému porozumění? Spíš naopak, zavrhnul jsem ten nápad. Kdyby přišla na to, že jsem něco hledal, když tu nebyla...

„No kde seš?!“ vyrušil mě ženin rozčilený hlas z předsíně. „Volala jsem ti do práce, –“ musela se v půlce věty nadechnout, „ale tys už tam nebyl. Holka je v nemocnici!“

„Co se jí...?“ Ta sanitka!, došlo mi rychleji, než stačila pokračovat.

„Prášky na spaní! – spolykala.“

„Ale ty přece nebyly její...“, snažil jsem se vysvětlit souvislosti, o kterých jsem do té doby pomlčel.

„A co na tom sakra záleží, čím byly,“ skočila mi do řeči dřív, než jsem jí stačil vypovědět, jak jsem se před pár týdny vylekal. Pak mi došlo, že v podobném případě by Sněhurku asi neodvezla sanitka.

„Copak tys o nich věděl?“ skoro se na mě obořila.

Začal jsem líčit všechno, o čem jsem v poslední době věděl a nechával si pro sebe. Zároveň jsem se dozvídal, co se vlastně dnes odehrálo: Žena ji našla doma ubrečenou a připadala jí taková zvláštně netečná. Pak zahlédla na stole prázdný obal od léků, a když na ni udeřila, Sněhurka přiznala, že je do sebe všechny nasypala. A zbytek už jsem znal.

„Jak je jí?“ zeptal jsem se jak ze sna.

„Nevím, doktor říkal, že bude v pořádku, a nakonec mě vyhodil. Ale byla celou dobu při vědomí. Máme si prý ráno zavolat. Pár dní si ji tam určitě nechají.“

Čekal bych, že spíš pár týdnů, ale nahlas jsem to neřekl. Žena ještě nějakou dobu nervózně přecházela po bytě. Pak si šla lehnout. Myslím, že si taky vzala nějaký prášek.

Napřed jsem sáhl do šatníku pro flašku, co tam mám schovanou, ale pak jsem místo ní vytáhl z kapsy starého saka zachráněný pramínek Sněhurčiny vlasů. Vrátil jsem se do jejího pokoje a položil cůpek na stůl. Připomněl mi její starou podobu; jako by se na mě dívala, jako by tu byla. A najednou nebylo nic, co by mě mohlo zastavit. Začal jsem otevírat skříně a zásuvky.

Ten kontrast mě překvapil. Jak mívala – to *ne!* Mívá – napovrch zmatek, to rozházené oblečení, postel a vůbec, tak měla ve skříní všechno uspořádané s téměř systematickou přehledností. Knihy, sešity, vysvědčení z předchozích tříd. Otevřel jsem další skřínku. Barvičky, malířské náčiní a několikery tuhé desky plné výkresů, označené letopočty školních roků. 1990–91. Začal jsem listovat těmi nejstaršími, jako bych snad zrovna v nich mohl najít odpověď. Do očí mi padl obyčejný obrázek, jaký někdy začátkem září malovalo snad každé dítě. Školní budova, sloupy, dráty elektrického vedení a na nich sedící ptáci, houfující se k hromadnému odletu. Symbol začátku školního roku. Vlaštovky! Napřed mě to píchlo u srdce, pak mi začalo být do breku. Vzpomněl jsem si na to své zbytečné vysedávání u obrazovky a připadl si jako úplně jiný pták. Tetřev. Hluchý a nevidoucí, komu potřeba pomoci. A teď už není jak. Jedině že bych... Taky se občas uchýlíte k takovým těm zcela nepochopitelným dohodám sami se sebou? Dohodám typu: *Jestli tohle neudělám hned, někomu blízkému se stane něco hrozného.* Zmíněná činnost s tím následkem naprosto nesouvisí. Je to jen určitý způsob, jak se přinutit k nepříjemné nebo dlouho odkládané práci. A já si vzpomněl na barvičky, které mi koupila už loni k Vánocům. Chvilí jsem je měl vystavené nad postelí a pak skončily ve skříní s nářadím. Donesl jsem je spolu se sklenicí vody, vzal štětec, čistý papír a pomalými, neobratnými tahy jsem začal malovat cosi jako kopii té její dětské malby. Slzy slévaly dohromady barvy na rozhraních ploch.

Probudil jsem se s hlavou na desce stolu. Zahladil jsem stopy po svém nočním úletu a začal přemýšlet, co budeme dělat. Zazvonění telefonu se podobalo výstřelu. Neumím popsat ten strach ho zvednout. Z nemocnice, jak jsem čekal. V tom rozčilení chvíli trvalo, než mi došlo, co znamená slovo *demonstrativní*. V rozboru obsahu žaludku nebyly nalezeny žádné stopy po sedativech. Nakonec se přiznala a vysypala prášky z kapsy. Prý si z nás chtěla vystřelit, jenže jsem dlouho nešel domů a pak už nevěděla, jak z toho ven. Pár dnů tam ještě zůstane.

* Vlaštevčí polévka *

Jenže ani po téhle události jsem s Golondrínou nedokázal přestat. Další den ráno mi z nějakých podivných souvislostí vyvstala v mysli pohádka o otrávené Sněhurce a už jsem se té představy nedokázal zbavit. Rozložil jsem při snídání po stole výpis z banky a předstíraje, že v něm zaškrťávám souhlasící položky, jsem si poznamenal:

Páteční ráno. V protější zahradě smývá déšť zbytky barvy ze sedmi sádrových trpaslíků. Sněhurka už je umytá donaha. Snídám vlaštevčí polévku a slzy mi kapou do talíře. Z vlasů mi vypadlo černé Ypsilon, co mělo přilákat hezké sny. Nepřilákalo. Škoda. Zdálo se mi o drátech a nepřekonatelných vzdálenostech. Bolí z toho ruce (nebo křídla?). Srdce ne, protože je ze sádry a je podchlazené na teplotu mrznoucí vody. Už by mu mělo být všechno jedno, ale ještě to maličko svědí. Snídám tu, se kterou bych chtěl snídat. Jistě jen žertovala.

V práci jsem text bez významnějších změn přeťukal. Tu větu o Sněhurce jsem psal s trochou výčitek svědomí. Po odeslání se den začal neskutečně vléci. A odpovědi jsem se nedočkal. Následující ráno bez odezvy se sice překonávalo snadněji, o to víc jsem však musel myslet na Sněhurku a nemocnici. Začal jsem v duchu ty dvě holky spojovat, ve smyslu: Co hezkého jsem nikdy neřekl jedné, vynahradím teď druhé. Do konce týdne jsem si občas poznamenal pár hezkých nápadů pro případ, že by se Golondrína náhle ozvala. Abych rozehnal pochyby o správnosti svého jednání, kladl jsem si v duchu otázky: Je snad na psaní těch krátkých vzkazů něco špatného? A na jejich posílání neznámé? Třeba ani není taková, jakou si ji představuji. Třeba si vymýšlí. Taky jsem jí přece napsal, že nejím ptáky, a včera jsem měl kuře. Pak dvě piva a nejméně tři panáky, jako obvykle; o tom jsem se taky nezmínil.

Koncem týdne už z toho zbyla jen sladkosmutná nálada. Jak vzpomínka na dovolenou. Mít fotku, mohl bych si říkat: „Tam už jsem byl.“ Zkoušel jsem vymyslet tvář. Mohl bych si ji dát na monitor jako pozadí. Umět tak kreslit jako Sněhurka... Bliknutí kouzelného řádku vrátilo vymyšlenou tvář do popředí zájmu. **Máte 1 novou zprávu.**

Promiň, že jsem se tak dlouho neozvala. Byla jsem na výletě. Teda ještě jsem. Naši mi koupili zájezd. K narozeninám. Na pár dnů, do krásného hotelu u jezera. Má i věž, jen ten Starý Vyr mi v ní chybí.

Asi starý vyr z toho vzkazu, co jsem napsal, když už jsem nedoufal, že ji nebo pár slov od ní, ještě někdy uvidím. Napadlo mě, že rozchod po drátech je zřejmě vratný proces. Jenže jaký rozchod, když nebylo žádné setkání. Ani nevím, jak vypadá. A co jí tedy napsat o fotku?

Chtěl bych Tě vidět, ale to asi nejde. Jseš někde daleko. Snad dokonce v teplých krajích. Nebyla by aspoň fotka? Nejlépe nahatá, je-li v okolí Tvého hotelu opravdu horko :-)

Dalších několik dnů nepřekonatelného čekání. Usoudil jsem, že odpovědi na mé dorážení už jsou pro ni jen nudnou povinností. Ten žertík s fotkou se mi asi moc nepovedl. V pátek odpoledne jsem si v práci uvědomil, že se ani netěším na sobotu a neděli. Dokonce ani na Sněhurku, která se ten den měla vrátit z nemocnice. **Máte 1 novou zprávu**, změnilo bliknutí kouzelného řádku v mžiku můj pohled na svět. A to jsem ještě netušil, co uvidím.

Napřed mě napadlo, že bych se místo fotky mohla namalovat. Nenašla jsem ale dost střípků zrcadla, abych se viděla celá. A taky neumím malovat. Tak posílám přece jenom fotku. Jsem v příloze. Nahatá. Neopař se vlaštovčí polévkou.

Polévkou jsem se neopařil jen proto, že jsem zrovna pil čaj. Černobílá fotografie, která se rozprostřela přes celou obrazovku, byla jak nadměrný náklad. Zakryla všechny ovládací lišty a vteřinu nato ještě někdo vstoupil do dveří, takže mi zbyla jediná možnost, jak rychle odstranit kompromitující materiál. Špičkou nohy jsem stiskl hlavní vypínač počítače a předstíraje, že nedopatřením, jsem po zhasnutí obrazovky odporně zaklel. Ve srovnání s doznělým mužným slovem jsem si při vzpomínce na zmizelou postavu začal připadat jako vybírač hnízd, vykradač kolébek. A ta fotka se stejně nevešla na obrazovku celá, takže jsem neviděl to hlavní; obličej. Doufal jsem, že za tu půlvteřinu příchozí nestačil zahlédnout, čemu se zrovna věnuji, protože by měl důvod mě podezřívát z ošklivé úchyly.

Z té stářím našedlé fotky totiž svítilo nahé tělíčko asi pětileté dívenky, hrající si na břehu rybníka.

„Taky mě to tuhle napadlo,“ zauvažoval kolega nahlas při odchodu, „zdigitalizovat rodinné album. Prý se tím dá lecos zachránit.“

Zapnul jsem stroj, ale podívat se do pošty jsem se neodvážil dřív, než všichni odešli z práce. Těšil jsem se na dětskou tvář z dávných časů, ve které si budu moci domýšlet dnešní podobu. Byl to od ní rozverný nápad. Zním i neznám. Jak z pohádky.

Máte 999 nových zpráv. Schránka byla poškozená a k fotce ani k ostatním zprávám už jsem se nikdy nedostal.

* Kolébka *

„Ty jsi se snad zbláznila! Myslíš, že kradu?“

Mou první reakcí už zase bylo na Sněhurku vyjet. Jako obvykle. Hned mi však došlo, že tenhle způsob domluvy se příliš neosvědčil. Raději přitakávat, nevšímat si, utišíš a nechat spát. Taky mě napadlo, že krást jsem vlastně začal, i když neviditelně, už před časem. Holcám vlasy a děti z kolébek. Teď už nezbyvá, než v tom pokračovat. A vlastně proč ne. Tohle taky nikdo nevidí.

Ve fabrice jsme odložili do sklepa několik pomalých, zastaralých počítačů. Některý z nich by jí snad doma stačil. Jako takové těšitko. Aspoň prozatím. A já bych – vzpomněl jsem si, jaké potíže mi v poslední době dělalo soustředit se na práci a udržet tajemství –, já bych ochránil dobrou pověst před číhajícím nebezpečím. Doma se přece – já, odborník od ní, uživatelky – přistihnout při občasných úletech nenechám. Co je na tom, že si poštu z e-mailové konference přečtu před spaním, místo v zaměstnání. Vlastně jen oddělím příjemné od užitečného. Nebo nepříjemné od zbytečného?

„To máš díky jedné mojí známé,“ zatvářil jsem se tajemně, když jsem v pondělí stavěl monitor na malý stůl v kuchyni.

„A nebudeme mít taky připojení na internet?“ rozradostnila mě její poněkud vyčítavá otázka.

Modem jsem koupil druhý den.

* Věř *

Z obnovené schránky už jsem Golondrínu o portrét nepožádal. Vtipy se nemají opakovat. Zvlášť když jí se tenhle neopakovatelně povedl. Ve mně zanechal pocit, že na fotkách je nejlepší to, co jen tušíme. Neviditelné vzrušení z tajemna. Tak k čemu by mi byla?

Ztrácíš se mi. Tvá podobenka mi unikla v čase. Snad v něm plujeme každý jiným směrem. Kdo správným? Dítě ve mně získává převahu nad viditelným světem. Je vůbec možné se v něm potkat? Smím se taky stát neviditelným? Nebo Tě mohu najít jinde?

Čekal jsem dlouhou odpověď. Čekal jsem, že mi o sobě napíše něco konkrétního, že se mi s něčím svěří, že mě znovu požádá o útočiště a já budu mít důvod se s ní sejít. A že se jí pak zeptám, jsou-li na ni všichni hodní, jako jsem se teď každé ráno i večer ptal Sněhurky. Čekal jsem kdeco. Vyznání lásky nebo uražené odmítnutí. Jakoukoli hloupost, hodnou devatenáctileté holky. Holky, u které hledám něco, co nemohu najít, protože už to dávno není. A ona ani nemůže tušit, co hledám a tak je jí to všechno divné a asi by se mi nejrady ztratila. Jenže je hodná, několikrát mi i nabídla pomoc a ta nabídka zřejmě stále platí. Jen už si se mnou neví rady, stejně jako já s ní.

Čekal jsem od ní cokoli, ale tak stručným poskytnutím naděje mě zaskočila.

Věř, že vše jednou najdeš tam, kde to nejmíň čekáš.

Zřejmě jsem uvěřil, protože jsem několik dalších týdnů neodpověděl.

* Dráty *

Možná z pití – nebo snad kvůli tomu, co se dělo předchozích pár dnů v práci – jsem už asi zase před něčím utíkal. Jinak si to neumím vysvětlit. V noci se mi – což se moc často nestává – zdál sen.

Začal pracovně. Přišli za mnou nějací lidé; před koncem roku. Že by potřebovali přerovnat údaje v databázi. Nechtělo se mi, ale naznačili, že

vědí, co jsem odnesl ve fabrice ze sklepa. Žádné dlouhé dohadování. Pak už mě ani nepřekvapilo, že nejdeme do kanceláře, ale do jakési prodejny. Spiš výstavní síň to byla, ale bez obrazů. Velká prázdná místnost, jen počmárané stěny. Zvláštní bylo, že se mnou šla i Sněhurka. Byla najednou zase malá, dovolili jí malovat po zdech, ale nakonec usnula a já ji přenášel z místa na místo. Pak někdo řekl, že se musíme dostat do nejvyššího patra, kam vede jen žebřík. Uložil jsem ji na schody a lezl vzhůru trubkou plnou plechových dveří. Jedny z nich mi otevřeli, připojili dovnitř takovou věc s nemožně malou klávesnicí a diktovali. IP-adresu, veřejný a privátní klíč, uživatelské jméno a heslo... Slyšel jsem vítr, jak hučí venku v drátech; zeptal jsem se, kam vedou, a někdo řekl: „Žádné dráty nejsou.“

Najednou jsem byl hrozně bohatý a na všechno, co bylo předtím, jsem zapomněl. I na to, na kterém schodišti a ve kterém patře jsem nechal spící Sněhurku. Ten dům byl tak velký a plný zavřených dveří, že jsem se ani nepokusil ji hledat; v tom snu. Skončil divně.

*** Stopy ***

To poslední ráno sněžilo. Odcházela z domova brzy, a když jsem vyhlédl z okna, zbyla po ní už jen řada šlápějí, ztrácejících se ve tmě. Byly uprostřed zúžené; jak otisky bosých chodidel. Postel nechala rozválenou, plnou papírů. Jestli to s tím učením nepřehání, v pátek se přece nepracuje, v pátek se jen zahlazují stopy; napadlo mě při stlaní.

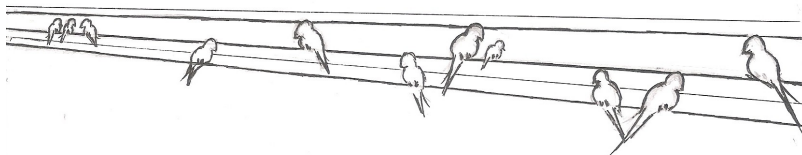
Něco zašustilo pod polštářem, a když jsem ho nadzvednul, vykouklo na mě ještě několik listů. Chtěl jsem je přidat k ostatním, ale než ulehly, zazdál se mi ten nahoře čímsi povědomý.

Na mrazivé, tmavnoucí večerní obloze se z rudých záblesků Marsu snažím vyčíst pár slov básně. Překládám z morse-kódu /-./-./-./...

Leknutím mi málem vypadly z ruky. Jak se dostala k mojí poště?! Snad nedopatřením a nic netuší. Nedočkávě jsem pobízel rozespálou obrazovku k vyjasnění. Zapomněl jsem se snad večer odhlásit? To ne, Sněhurka tu včera seděla až do noci a já vlastně už několik dní ani poštu nečetl. Po chvíli mi došlo, že tohle byl přece jeden z prvních dopisů, co se nenávratně ztratil poškozením mojí staré schránky. Odkud ho vzala? Bliknutí okna pro přístup k e-mailům zamrazilo. Až po druhém neúspěšném pokusu o zadání svého

hesla jsem si pořádně přečetl text varovné zprávy: **Zadejte vstupní heslo uživatele Golondrina**

Ten den úzké otisky zmizely beze stop.

Dívej se opatrně

Růžena Nováková

Vydalo nakladatelství HINT s.r.o., Parnská 355, Praha 10
www.HINT.cz

1. vydání
Praha 2008

Tisk: Tribun EU
Gorkého 41
602 00 Brno
Czech Republic